

Bruksela, 28 listopada 2018 r.
(OR. en)

14583/18

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0064(COD)

SOC 728
EMPL 546
MI 878
CODEC 2083
IA 389

SPRAWOZDANIE

Od:	Komitet Stałych Przedstawicieli (część I)
Do:	Rada
Nr poprz. dok.:	14247/18
Nr dok. Kom.:	7203/18 - COM(2018) 131 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającego Europejski Urząd ds. Pracy – Podejście ogólne

I. WPROWADZENIE

Wniosek Komisji, przedstawiony 13 marca 2018 r., ma na celu stworzenie nowej agencji pod nazwą Europejski Urząd ds. Pracy (EUP). Organ ten byłby odpowiedzialny między innymi za: 1) ułatwianie dostępu do informacji na temat praw i obowiązków w przypadkach transgranicznej mobilności pracowników, pracodawców i administracji krajowych; 2) wspieranie koordynacji między państwami członkowskimi w przypadkach transgranicznego egzekwowania stosownych przepisów Unii; 3) pośredniczenie pomiędzy władzami państw członkowskich po to, by rozwiązywać transgraniczne spory między nimi; oraz 4) ułatwianie znajdowania rozwiązań w przypadku zakłóceń na rynku pracy.

Zgodnie z propozycją Komisji EUP powinien przejąć techniczne i operacyjne zadania siedmiu istniejących organów UE (Europejski Urząd Koordynacji w ramach EURES, Komitet Techniczny ds. Swobodnego Przepływu Pracowników, Komitet Ekspertów ds. Delegowania Pracowników, europejska platforma na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej i trzy podkomitety Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego (AC) – Komisja Techniczna, Komisja Obrachunkowa i Komisja Pojednawcza). Ustanowienie EUP powinno oznaczać utworzenie stałej struktury w celu sprawniejszego i bardziej wydajnego osiągania celów w oparciu o wzmocnione forum współpracy i wspólne działania dochodzeniowe.

Państwa członkowskie powinny oddelegować do EUP krajowych oficerów łącznikowych. Ich zadanie powinno polegać na nawiązaniu kontaktów z administracjami państw członkowskich i ułatwianiu współpracy między nimi i w samych państwach członkowskich, przy wykorzystaniu doświadczeń Europolu i Eurojustu.

Ustanowienie Urzędu nie rozszerzy unijnego prawa materialnego. Jego zadania będą się ograniczały do wspierania państw członkowskich we wdrażaniu stosownego istniejącego ustawodawstwa Unii, w szczególności w obszarach transgranicznej mobilności pracowników i koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, w tym swobodnego przepływu pracowników, delegowania pracowników i wysoce mobilnych usług.

Podstawa prawna, czyli art. 46 i art. 48 TFUE, wymaga, by Rada stanowiła większością kwalifikowaną, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

W terminie ośmiu tygodni od złożenia wniosku Komisji parlamenty narodowe Polski i Szwecji przedłożyły opinie z uzasadnieniem¹.

Komisja EMPL Parlamentu Europejskiego² przyjęła projekt sprawozdania 20 listopada, a mandat ma zostać potwierdzony na posiedzeniu plenarnym zaplanowanym na 28–29 listopada 2018 r.

¹ Komisja nie była zobowiązana do ponownej analizy wniosku, ponieważ próg jednej trzeciej głosów określony w art. 7 protokołu 2 do TUE nie został przekroczony.

² Jeroen Lenaers (PPE/NL) jest sprawozdawcą w Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął opinię na sesji plenarnej 20 września 2018 r. Komitet Regionów przyjął opinię na sesji plenarnej 8–10 października 2018 r.

II. DYSKUSJE NA FORUM ORGANÓW PRZYGOTOWAWCZYCH RADY

Po przedstawieniu przez Komisję jej wniosku 23 kwietnia 2018 r. Grupa Robocza do Spraw Społecznych omawiała go podczas dziesięciu kolejnych spotkań, z czego siedem odbyło się w czasie prezydencji austriackiej.

Prezydencja kierowała intensywnymi pracami mającymi na celu wyjaśnienie tekstu i znalezienie rozwiązań kompromisowych stanowiących odpowiedź na różne obawy zgłoszone przez delegacje. Obecny tekst kompromisowy zapewnia właściwą równowagę.

Najważniejsze omawiane kwestie

(1) Definicja zakresu działania EAP (Europejskiej Agencji ds. Pracy)

Komisja zaproponowała określenie zakresu poprzez odniesienie do „kwestii dotyczących transgranicznej mobilności pracowników oraz koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego na terenie Unii”, wymieniając w motywie 7 odpowiednie akty prawne Unii. Państwa członkowskie uznały to za niewystarczająco precyzyjne.

W związku z tym prezydencja zaproponowała określenie zakresu działania EAP poprzez zamknięty wykaz unijnych aktów prawnych w art. 1 ust. 3, przeniesiony z motywu 7. Wyjaśniono, że wykaz ten byłby zmieniany jedynie, gdy w zakres działania EAP wchodziłyby zmiany wymienionych aktów. To podejście spotkało się z dużym poparciem. Poczyniono szczególne odniesienia do współpracy w przypadkach transgranicznych zakłóceń na rynku pracy i do koordynacji walki z pracą nierejestrowaną, utrzymując te działania w zakresie działalności Agencji.

- (2) Poszanowanie **kompetencji państw członkowskich**, krajowych systemów stosunków pracy i ustaleń istniejących między państwami członkowskimi.

Na wniosek delegacji dodano ustęp zapewniający, że EAP w żaden sposób nie wpłynie na kompetencje państw członkowskich w zakresie stosowania i egzekwowania odpowiednich przepisów prawa unijnego, na ich systemy stosunków pracy i krajowe przepisy prawa pracy. Wyjaśniono również, że utworzenie EAP pozostanie bez uszczerbku dla obowiązujących umów dwustronnych i ustaleń dotyczących współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi, w szczególności tymi dotyczącymi uzgodnionych i wspólnych inspekcji.

(3) **Zadania EAP**

W odpowiedzi na pytania i kwestie podniesione przez delegacje, prezydencja zaproponowała kilka wyjaśnień do definicji zadań EAP określonych w art. 5–12. Zdefiniowała przede wszystkim terminy „uzgodnione inspekcje” i „wspólne inspekcje” i wyjaśniła, że uczestnictwo w nich jest dobrowolne.

Aby zdefiniować zadania EAP w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej, prezydencja skorzystała ze sformułowania zamieszczonego w decyzji (UE) 2016/344 i włączyła go do aktu w postaci nowego artykułu.

Na wniosek kilku delegacji i na podstawie elementów zapewnionych przez Komisję prezydencja doprecyzowała koncepcję transgranicznych zakłóceń na rynku pracy oraz roli EAP w takich przypadkach (art. 14).

(4) **Integracja struktur AC**

Większość delegacji nie poparła propozycji Komisji dotyczącej przeniesienia do EAP działalności Komisji Technicznej i Komisji Obrachunkowej AC.

W związku z tym prezydencja usunęła z wniosku odniesienia do tych organów.

Duża liczba państw członkowskich wyraziła także opinię, że do EAP nie należy także przekazywać zadań Komisji Pojednawczej AC; komisja ta i jej zadania nadal powinny wchodzić w kompetencje AC. Jako powody przedstawiono między innymi to, że EAP może nie mieć wiedzy specjalistycznej pozwalającej na zajmowanie się sprawami w dziedzinie koordynacji zabezpieczenia społecznego oraz że praca EAP mogłaby kolidować z zadaniem AC polegającym na interpretacji rozporządzenia 883/2004.

(5) Uregulowania przejściowe

Delegacje podkreśliły, że należy zapewnić kontynuację zadań, które EAP przejmie od istniejących organów i struktur, takich jak Komitet Techniczny ds. Swobodnego Przepływu Pracowników powołany na mocy rozporządzenia (UE) 492/2011, Komitet Ekspertów ds. Delegowania Pracowników ustanowiony decyzją Komisji 2009/17/WE, europejska platforma na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej ustanowiona decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/344 oraz Europejski Urząd Koordynacji w ramach EURES ustanowiony na mocy rozporządzenia (UE) nr 2016/589.

Prezydencja zaproponowała zatem, by struktury te nadal istniały i były wspierane przez Komisję do czasu, gdy EAP stanie się w pełni operacyjna.

23 listopada 2018 r. Komitet Stałych Przedstawicieli (część I) omówił najnowszą propozycję kompromisową prezydencji (14247/18). Choć niektóre delegacje wołałyby trzymać się ściśle wniosku Komisji, propozycja prezydencji spotkała się z bardzo szerokim poparciem.

Najważniejsze omawiane kwestie

(1) Nazwa EAP

Niektóre delegacje wołały utrzymać pierwotną nazwę „Europejski Urząd ds. Pracy”, by podkreślić znaczenie tej agencji operacyjnej w porównaniu z innymi. Jednak większość państw członkowskich opowiedziała się za propozycją prezydencji, by nowa agencja nosiła nazwę „Europejska Agencja ds. Pracy”, zwłaszcza by odzwierciedlić fakt, że rola EAP będzie ograniczona do wspierania państw członkowskich.

(2) Transport drogowy

Niektóre delegacje odniosły się do trwających negocjacji w dziedzinie transportu drogowego w ramach tzw. pakietu na rzecz mobilności i wezwały do skreślenia powiązanych aktów Unii wymienionych w art. 1 ust. 3 lit. g), h) oraz i). Wspomniały również o ryzyku nakładania się kompetencji i powielania istniejących struktur, szczególnie w dziedzinie transportu drogowego.

By uwzględnić tę obawę, prezydencja dodała kolejne zdanie na końcu motywu (8).

W innym wniosku, popartym przez pewną grupę państw członkowskich, stwierdzono, że należałoby określić w głównej części tekstu, że w dziedzinie transportu drogowego działania EAP będą ograniczone do spraw związanych z transgraniczną mobilnością pracowników i koordynacją systemów zabezpieczenia społecznego.

Po wyjaśnieniu służby prawnej, że taka sytuacja ma już miejsce obecnie zgodnie z art. 1 ust. 2, prezydencja uznała, że wyjaśnienie w motywie (8) wystarczy, by rozwiązać tę kwestię. Zmianę tę w załączonym dokumencie zaznaczono **wytluszczeniem i podkreśleniem**.

(3) **Mediacje**

Państwa członkowskie uzgodniły, że udział w mediacjach powinien być dobrowolny. Większość państw członkowskich była równie przychylnie nastawiona do propozycji prezydencji, by mediator, wraz z zainteresowanymi państwami członkowskimi, starał się wypracować porozumienie w drodze konsensusu, przy ewentualnym wsparciu zapewnianym przez ekspertów z innych państw członkowskich oraz Komisji, którzy sprawują jedynie funkcję doradczą.

Podtrzymywane zastrzeżenia

Ogólne zastrzeżenia weryfikacji: delegacje HU, MT, PL, SE.

Zastrzeżenia parlamentarne: delegacje DK, UK.

Zastrzeżenie weryfikacji dotyczące transportu drogowego: BG.

III. WNIOSKI

Rada (EPSCO) jest proszona o zatwierdzenie kompromisowego tekstu przedstawionego w załączniku do niniejszego sprawozdania z myślą o wypracowaniu podejścia ogólnego na posiedzeniu w dniu 6 grudnia 2018 r.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające Europejską Agencję ds. Pracy

(Tekst mający znaczenie dla EOG i Szwajcarii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 46 i 48,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁴,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Swobodny przepływ pracowników, swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług są podstawowymi zasadami rynku wewnętrznego Unii zapisanymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁴ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

- (2) Zgodnie z art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej Unia działa na rzecz społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności zmierzającej do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz wspiera sprawiedliwość i ochronę socjalną. Zgodnie z art. 9 TFUE przy określaniu i realizacji swoich polityk i działań Unia bierze pod uwagę wymogi związane m.in. ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wykluczenia społecznego, a także ze wspieraniem wysokiego poziomu kształcenia, szkolenia oraz ochrony zdrowia ludzkiego.
- (3) W dniu 17 listopada 2017 r. na Szczycie Społecznym w Göteborgu Parlament Europejski, Rada i Komisja proklamowały wspólnie Europejski filar praw socjalnych. W trakcie tego szczytu przypomniano również, że dalszy rozwój wymiaru socjalnego Unii wymaga, aby na pierwszym miejscu stawiano ludzi, oraz że konwergencję należy wspierać w drodze wysiłków podejmowanych na wszystkich szczeblach, co znalazło również potwierdzenie w konkluzjach Rady Europejskiej z 14 grudnia 2017 r.
- (4) Jak wskazano we wspólnej deklaracji w sprawie priorytetów ustawodawczych na lata 2018–2019, Parlament Europejski, Rada i Komisja zobowiązały się do podejmowania starań w celu wzmocnienia społecznego wymiaru Unii, poprzez działanie na rzecz poprawy koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego⁵, ochronę pracowników przed zagrożeniami dla zdrowia w miejscu pracy⁶, zapewnienie sprawiedliwego traktowania wszystkich na unijnym rynku pracy dzięki nowelizacji przepisów dotyczących delegowania pracowników⁷, a także poprzez dalszą poprawę transgranicznego egzekwowania przepisów prawa Unii.

⁵ Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (COM (2016) 815 final).

⁶ Wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2004/37/WE w sprawie ochrony pracowników przed zagrożeniem dotyczącym narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagenów podczas pracy (COM(2017) 11 final).

⁷ Wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (COM (2016) 128 final).

- (5) Należy ustanowić Europejską Agencję ds. Pracy („Agencję”), aby pomóc w zwiększeniu poziomu sprawiedliwości i zaufania na jednolitym rynku. Na potrzeby realizacji tego celu Agencja powinna wspierać działania państw członkowskich i Komisji na rzecz poprawy dostępu osób indywidualnych i pracodawców do informacji o ich prawach i obowiązkach w sytuacjach mobilności transgranicznej pracowników, a także do odpowiednich usług. Agencja powinna również wspierać przestrzeganie przepisów i współpracę między państwami członkowskimi w celu zapewnienia skutecznego stosowania prawa Unii w tych dziedzinach, oraz prowadzić mediacje i ułatwiać znajdowanie rozwiązań w przypadku sporów transgranicznych lub zakłóceń na rynku pracy.
- (6) Agencja powinna prowadzić działania w obszarach transgranicznej mobilności pracowników i koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, w tym swobodnego przepływu pracowników, delegowania pracowników i wysoce mobilnych usług. Powinna również wzmacniać współpracę między państwami członkowskimi w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej, bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie decydowania o środkach przyjmowanych na szczeblu krajowym. Jeśli w trakcie wykonywania powierzonych jej zadań Agencja dowie się o podejrzeniu wystąpienia nieprawidłowości i naruszeniach w takich obszarach jak obowiązkowe warunki pracy, zasady bezpieczeństwa i higieny pracy czy też zatrudnienie obywateli państw trzecich, powinna móc złożyć odpowiednie doniesienie i współpracować w tych kwestiach z organami krajowymi danych państw członkowskich i – w stosownych przypadkach – z Komisją i innymi właściwymi organami Unii.
- (6a) (nowy) Zakres działalności Agencji powinien obejmować konkretne unijne akty prawne wymienione w niniejszym rozporządzeniu, w tym przyszłe zmiany tych aktów Unii.

- (7) Agencja powinna przyczyniać się do ułatwiania swobodnego przepływu pracowników podlegającego przepisom rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011⁸, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/54/UE⁹ oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/589¹⁰. Powinna ułatwiać delegowanie pracowników w oparciu o dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 96/71/WE¹¹ oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE¹², w tym poprzez wspieranie egzekwowania wymienionych przepisów wdrożonych za pośrednictwem mających powszechne zastosowanie układów zbiorowych zgodnie z praktykami państw członkowskich.

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141 z 27.5.2011, s. 1).

⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/54/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników (Dz.U. L 128 z 30.4.2014, s. 8).

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/589 z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie europejskiej sieci służb zatrudnienia (EURES), dostępu pracowników do usług w zakresie mobilności i dalszej integracji rynków pracy oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 492/2011 i (UE) nr 1296/2013 (Dz.U. L 107 z 22.4.2016, s. 1).

¹¹ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1).

¹² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11).

Bez uszczerbku dla zadań i działalności Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego, Agencja powinna również pomagać w koordynowaniu systemów zabezpieczenia społecznego, którą to dziedzinę reguluje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004¹³, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009¹⁴, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010¹⁵, jak również rozporządzenie Rady (WE) nr 1408/71¹⁶, rozporządzenie Rady (WE) nr 574/72¹⁷ i rozporządzenie Rady (WE) nr 859/2003¹⁸.

-
- ¹³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1, zmienione w Dz.U. L 200 z 7.6.2004, s. 1.).
- ¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1).
- ¹⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.U. L 344 z 29.12.2010, s. 1).
- ¹⁶ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149 z 5.7.1971, s. 2).
- ¹⁷ Rozporządzenie Rady (WE) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74 z 27.3.1972, s. 1).
- ¹⁸ Rozporządzenie Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzające przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 1).

- (8) W niektórych przypadkach, aby zareagować na konkretne potrzeby w danym sektorze, np. transportu międzynarodowego, przyjęto unijne przepisy sektorowe. W **ramach swojego zakresu działalności** agencja powinna zatem zajmować się również **dotyczącymi mobilności pracowników i systemów zabezpieczenia społecznego** transgranicznymi aspektami stosowania takich unijnych przepisów sektorowych, a w szczególności przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 561/2006¹⁹, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/22/WE²⁰, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009²¹ i dyrektywy *zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE (COM(2017)278)*²², **przy jednoczesnym unikaniu powielania działań i równoległych struktur**. Agencja może w szczególności oferować wsparcie w przypadku współpracy między państwami członkowskimi, gdy państwa członkowskie nie ustanowiły dwustronnych lub wielostronnych struktur wykonawczych.

¹⁹ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 1).

²⁰ Dyrektywa 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylająca dyrektywę Rady 88/599/EWG (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 35) ..

²¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 51).

²² COM(2017)278 – Wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania prawa oraz ustanawiającej szczegółowe zasady w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego.

- (9) Działania Agencji powinny obejmować osoby, które podlegają przepisom prawa Unii wchodzącym w zakres niniejszego rozporządzenia, w tym pracowników, osoby samozatrudnione, osoby poszukujące pracy, jak również osoby bierne zawodowo; powinny obejmować zarówno obywateli Unii, jak i obywateli państw trzecich, którzy legalnie przebywają na terenie Unii, takich jak pracownicy delegowani, pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstw i rezydenci długoterminowi, jak również członków ich rodzin.
- (10) Ustanowienie Agencji nie powinno skutkować stworzeniem nowych praw i obowiązków dla osób indywidualnych lub pracodawców, w tym podmiotów gospodarczych lub organizacji nienastawionych na zysk, ponieważ powinni oni zostać objęci działaniami Agencji w zakresie, w jakim podlegają przepisom prawa Unii wchodzącym w zakres niniejszego rozporządzenia.
- (11) Aby zapewnić, by mogli oni korzystać ze sprawiedliwego i skutecznego rynku wewnętrznego, Agencja powinna wspierać możliwości osób indywidualnych i pracodawców i ułatwiać im mobilność lub świadczenie usług i zatrudnianie pracowników w dowolnym miejscu na terytorium Unii. Obejmuje to wspieranie mobilności transgranicznej obywateli poprzez ułatwianie dostępu do transgranicznych usług w zakresie mobilności, takich jak transgraniczne dopasowywanie ofert pracy, staży i przygotowania zawodowego, jak również poprzez wspieranie programów mobilności, takich jak „Twoja pierwsza praca z EURES-em” lub „ErasmusPRO”. Agencja powinna także przyczyniać się do poprawy przejrzystości informacji, w tym na temat praw i obowiązków wynikających z unijnych przepisów, oraz do poprawy dostępu osób indywidualnych i pracodawców do usług; cel ten powinna realizować we współpracy z innymi unijnymi służbami informacyjnymi, takimi jak „Twoja Europa – Porady” oraz przy wykorzystaniu w pełni możliwości, jakie oferuje portal „Twoja Europa”, i zapewnieniu spójności z tym portalem, który ma stanowić szkielet przyszłego jednolitego portalu cyfrowego ustanowionego rozporządzeniem [Dz.U.: proszę dodać odniesienie do jednolitego portalu cyfrowego – COM(2017)256]²³.

²³ Rozporządzenie [Dz.U.: proszę dodać odniesienie do jednolitego portalu cyfrowego – COM(2017)256].

- (12) W tym celu Agencja powinna blisko współpracować w zorganizowany sposób z innymi odpowiednimi inicjatywami i sieciami Unii, w szczególności z europejską siecią publicznych służb zatrudnienia²⁴, Europejską Siecią Przedsiębiorczości²⁵, Punktem Koordynacyjnym ds. Transgranicznych, SOLVIT i Komitetem Starszych Inspektorów Pracy, jak również z właściwymi służbami krajowymi, takimi jak organy propagujące równe traktowanie oraz wspierające pracowników unijnych i członków ich rodzin, wyznaczone przez państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą 2014/54/UE. Agencja powinna zastąpić Komisję w zarządzaniu Europejskim Urzędem Koordynacji, stanowiącym część europejskiej sieci służb zatrudnienia („EURES”) i utworzonym na mocy rozporządzenia (UE) 2016/589; jej zadania powinny obejmować definiowanie potrzeb użytkowników oraz wymogów biznesowych w celu zapewnienia skuteczności portalu EURES oraz powiązanych usług informatycznych, z wyjątkiem świadczenia usług informatycznych oraz eksploatacji i rozwijania infrastruktury informatycznej, które nadal będzie zapewniać Komisja.

²⁴ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2014/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 32).

²⁵ Zalecenie Komisji z dnia 17 września 2013 r. w sprawie zasad regulujących SOLVIT (Dz.U. L 249 z 19.9.2011, s. 10).

- (13) Aby prawo Unii było stosowane w sposób sprawiedliwy, prosty i skuteczny, Agencja powinna wspierać współpracę oraz terminową wymianę informacji między państwami członkowskimi. Wraz z pozostałym personelem krajowi oficerowie łącznikowi pracujący w Agencji powinni wspierać państwa członkowskie w wywiązywaniu się z obowiązków w zakresie współpracy, przyspieszać wymianę informacji przy pomocy specjalnych procedur ograniczających opóźnienia, jak również zapewniać powiązania z pozostałymi urzędnikami łącznikowymi, organami oraz punktami kontaktowymi powołanymi na podstawie unijnych przepisów. Agencja powinna zachęcać do stosowania innowacyjnych rozwiązań w zakresie skutecznej i efektywnej współpracy transgranicznej, m.in. elektronicznych narzędzi wymiany danych takich jak system wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI), a także przyczyniać się do dalszej cyfryzacji procedur i poprawy narzędzi informatycznych wykorzystywanych do wymiany wiadomości pomiędzy organami krajowymi.
- (14) Aby zwiększyć zdolności państw członkowskich do zwalczania nadużyć o wymiarze transgranicznym w odniesieniu do unijnych przepisów wchodzących w zakres jej kompetencji, Agencja powinna wspierać organy krajowe w przeprowadzaniu uzgodnionych i wspólnych inspekcji, m.in. poprzez ułatwienie ich realizacji zgodnie z art. 10 dyrektywy 2014/67/UE. Takie inspekcje powinny być przeprowadzane na wniosek państw członkowskich lub za ich zgodą w odpowiedzi na sugestię Agencji. Agencja powinna zapewniać państwom członkowskim uczestniczącym w takich uzgodnionych i wspólnych inspekcjach wsparcie strategiczne, logistyczne i techniczne, przy pełnym poszanowaniu wymogów dotyczących poufności. Inspekcje należy przeprowadzać w porozumieniu z zainteresowanymi państwami członkowskimi oraz w pełnej zgodności z prawem krajowym zainteresowanych państw, które powinny podjąć działania następcze w odniesieniu do wyników uzgodnionych i wspólnych inspekcji zgodnie z prawem krajowym.

- (15) Aby śledzić pojawiające się tendencje, wyzwania lub luki w dziedzinie mobilności pracowników oraz koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Agencja powinna wypracować zdolności analityczne oraz w zakresie oceny ryzyka. Powinny one obejmować przeprowadzanie analiz i badań rynku pracy, jak również wzajemnych ocen. Agencja powinna monitorować potencjalne zaburzenia równowagi w zakresie umiejętności i transgranicznego przepływu siły roboczej, w tym ewentualny wpływ takich zaburzeń na spójność terytorialną. Agencja powinna również pomagać w ocenie ryzyka, o której mowa w art. 10 dyrektywy 2014/67/UE. Agencja powinna zapewnić synergię i komplementarność z innymi unijnymi agencjami, służbami lub sieciami. Działania w tym zakresie powinny obejmować konsultacje z SOLVIT-em i podobnymi służbami na temat powtarzających się problemów, z jakimi osoby indywidualne i przedsiębiorstwa mają do czynienia, kiedy egzekwują swoje prawa w dziedzinach wchodzących w zakres kompetencji Agencji. Agencja powinna również ułatwiać i usprawniać działania związane z gromadzeniem danych przewidziane w odpowiednich przepisach prawa Unii wchodzących w zakres jej kompetencji. Nie pociąga to za sobą nowych obowiązków sprawozdawczych państw członkowskich.
- (16) Aby zwiększyć potencjał organów krajowych oraz spójność w stosowaniu przepisów prawa Unii wchodzących w zakres kompetencji Agencji, powinna ona udzielać organom krajowym wsparcia operacyjnego, m.in. poprzez opracowanie praktycznych wytycznych, ustanowienie programów szkoleń i wzajemnego uczenia się, propagowanie projektów wzajemnej pomocy, ułatwianie wymian personelu takich jak te, o których mowa w art. 8 dyrektywy 2014/67/UE, jak również poprzez wspieranie kampanii uświadamiających organizowanych przez państwa członkowskie i mających na celu informowanie osób indywidualnych i pracodawców o ich prawach i obowiązkach. Agencja powinna propagować wymianę, rozpowszechnianie i stosowanie dobrych praktyk.

- (17) Agencja powinna pełnić rolę mediatora. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przedstawiania Agencji spornych indywidualnych przypadków w celu mediacji, jeżeli nie udało się rozstrzygnąć tych kwestii w kontaktach bezpośrednich, poprzez dialog lub procedurę dialogu zastosowaną w tym celu. Zarząd powinien ustanowić regulamin wewnętrzny określający szczegóły dotyczące postępowania mediacyjnego. Mediacje powinny dotyczyć wyłącznie sporów pomiędzy państwami członkowskimi, natomiast osoby indywidualne i pracodawcy doświadczający trudności w egzekwowaniu swoich praw wynikających z unijnych przepisów powinni mieć nadal do dyspozycji specjalne służby, takie jak sieć SOLVIT, do której Agencja powinna przekazywać takie sprawy. Z kolei sieć SOLVIT powinna móc przekazywać Agencji do rozpatrzenia te sprawy, których nie można rozwiązać z powodu różnic między administracjami krajowymi.
- Agencja powinna pełnić rolę mediatora bez uszczerbku dla kompetencji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości dotyczących wykładni prawa Unii.
- W sporach związanych z koordynacją zabezpieczenia społecznego zastosowanie powinna mieć nadal procedura pojednawcza Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego ; spory te nie powinny być rozpatrywane przez Agencję, ale oba organy powinny współpracować, tam gdzie to konieczne, w szczególności poprzez wymianę właściwych informacji.
- (18) Agencja powinna ułatwiać współpracę i wymianę informacji pomiędzy zainteresowanymi stronami w celu wyeliminowania zakłóceń na rynku pracy dotyczących więcej niż jednego państwa członkowskiego. Bez względu na charakter zdarzeń, które mogą mieć negatywne skutki dużej skali dla rynku pracy, niezależnie od tego, czy są to trudności gospodarcze czy finansowe czy zmiany strukturalne w przedsiębiorstwie mające wpływ na zatrudnienie, Agencja powinna stworzyć forum dialogu i współpracy zainteresowanych stron w celu łagodzenia skutków takich zdarzeń.

- (19) Europejskie ramy interoperacyjności (EIF) zawierają zasady i zalecenia dotyczące sposobów poprawy zarządzania działaniami w obszarze interoperacyjności i świadczenia usług publicznych, ustanawiania stosunków między organizacjami oraz stosunków transgranicznych, usprawniania procesów wspierających cyfrowe usługi typu koniec-koniec oraz zapewniania, aby obowiązujące i nowe przepisy wspierały zasady interoperacyjności. Europejska referencyjna architektura interoperacyjności (EIRA) jest strukturą generyczną, złożoną z zasad i wytycznych mających zastosowanie do wdrażania rozwiązań interoperacyjnych²⁶. W kwestiach dotyczących interoperacyjności Agencja powinna kierować się EIF i EIRA oraz opierać się na tych zasadach.
- (19a) (nowy) Agencja powinna mieć na celu zapewnienie lepszego dostępu do informacji i usług on-line unijnym i krajowym zainteresowanym stronom oraz ułatwiać wymianę informacji między nimi. Z tego względu Agencja powinna wspierać, o ile to możliwe, stosowanie narzędzi cyfrowych. Nie tylko systemy informatyczne i strony internetowe, ale i narzędzia cyfrowe, takie jak platformy internetowe, odgrywają coraz większą rolę w transgranicznej mobilności siły roboczej na rynku. Dlatego też takie narzędzia są przydatne do zapewniania łatwego dostępu do istotnych informacji w internecie i ułatwiania wymiany informacji między unijnymi i krajowymi zainteresowanymi stronami, jeśli chodzi o ich działalność transgraniczną.

²⁶ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2240 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiająca program na rzecz rozwiązań interoperacyjnych i wspólnych ram dla europejskich administracji publicznych, przedsiębiorstw i obywateli (program ISA²) jako środek modernizacji sektora publicznego (Dz.U. L 318 z 4.12.2015, s. 1).

- (19b) (nowy) Agencja powinna dążyć do zapewniania zgodności stron internetowych oraz aplikacji mobilnych ustanowionych do realizacji zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu z odpowiednimi wymogami dostępności określonymi przez Unię. Dyrektywa (UE) 2016/2102²⁷ nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, by strony internetowe ich instytucji publicznych były zgodne z zasadami postrzegalności, funkcjonalności, zrozumiałości i integralności oraz by spełniały wymogi tej dyrektywy. Jako że dyrektywa ta nie ma zastosowania do stron internetowych i mobilnych aplikacji unijnych instytucji, organów, urzędów i agencji, Agencja powinna dążyć do przestrzegania zasad w niej określonych.
- (20) Agencja powinna działać i być zarządzana zgodnie z zasadami wspólnego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie agencji zdecentralizowanych.
- (21) W celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania Agencji, w jej zarządzie powinny być reprezentowane państwa członkowskie i Komisja. Skład zarządu, w tym wybór jego przewodniczącego i wiceprzewodniczącego, powinien być zgodny z zasadą równowagi płci oraz uwzględniać doświadczenie i kwalifikacje. Aby Agencja mogła skutecznie i efektywnie funkcjonować, jej zarząd powinien w szczególności przyjmować roczny program prac, realizować zadania związane z budżetem Agencji, przyjmować przepisy finansowe mające zastosowanie do Agencji, powoływać dyrektora wykonawczego oraz ustanawiać procedury podejmowania przez dyrektora wykonawczego decyzji związanych z zadaniami operacyjnymi Agencji. Przedstawiciele krajów innych niż państwa członkowskie Unii, stosujących przepisy Unii objęte zakresem kompetencji Agencji, mogą uczestniczyć w posiedzeniach zarządu jako obserwatorzy.

²⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego (Dz.U. L 327 z 2.12.2016, s. 1).

- (22) Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji zarząd i dyrektor wykonawczy powinni być niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków i działać w interesie publicznym.
- (23) W dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji Agencja powinna polegać bezpośrednio na wiedzy specjalistycznej odpowiednich zainteresowanych stron, co ma umożliwić specjalna grupa zainteresowanych stron. Członkowie grupy powinni reprezentować partnerów społecznych na szczeblu Unii. Realizując swoje działania, grupa zainteresowanych stron będzie należało uwzględniać opinie i korzystać z wiedzy fachowej Komitetu Doradczego ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego ustanowionego na mocy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz Komitetu Doradczego ds. Swobodnego Przepływu Pracowników ustanowionego na mocy rozporządzenia (UE) nr 492/2011.
- (24) Aby zagwarantować Agencji pełną autonomię i niezależność, należy jej przyznać odrębny budżet, którego dochody pochodziłyby z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, ewentualnych dobrowolnych wkładów finansowych państw członkowskich oraz wkładów państw trzecich uczestniczących w pracach Agencji. W wyjątkowych i należało uzasadnionych przypadkach Agencja powinna być również w stanie zawierać umowy o delegowaniu zadań lub otrzymywać dotacje ad hoc, jak również pobierać opłaty za publikacje i wszelkie świadczone przez siebie usługi.
- (25) Przetwarzanie danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679²⁸ lub rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001²⁹, w zależności od tego, które z nich ma zastosowanie. Wymaga to m.in. wprowadzenia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych umożliwiających spełnienie obowiązków nałożonych na mocy wymienionych rozporządzeń, w szczególności środków w zakresie zgodności z prawem i bezpieczeństwa przetwarzania danych, przekazywania informacji oraz praw osób, których dane dotyczą.

²⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

²⁹ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

- (26) Aby zapewnić przejrzyste funkcjonowanie Agencji, powinno mieć do niej zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady³⁰. Działania Agencji powinny podlegać kontroli Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z art. 228 TFUE.
- (27) Do Agencji należy stosować rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013³¹; powinna ona przystąpić do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).
- (28) Państwo członkowskie, w którym Agencja będzie miała swoją siedzibę, powinno zapewnić jej najlepsze możliwe warunki w celu zagwarantowania właściwego funkcjonowania Agencji.
- (29) Aby zapewnić otwarte i przejrzyste warunki zatrudnienia oraz równe traktowanie pracowników, do pracowników i dyrektora wykonawczego Agencji powinny mieć zastosowanie regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej („regulamin pracowniczy urzędników”) i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej („warunki zatrudnienia”), ustanowione w rozporządzeniu (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 (zwane łącznie „regulaminem pracowniczym”), w tym również przepisy dotyczące tajemnicy służbowej lub inne równoważne wymogi poufności.

³⁰ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

³¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

- (30) W ramach kompetencji poszczególnych podmiotów Agencja powinna współpracować z innymi agencjami unijnymi, w szczególności agencjami w dziedzinie zatrudnienia i polityki społecznej, opierając się na ich wiedzy specjalistycznej oraz maksymalizując synergie, a mianowicie: z Europejską Fundacją na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound), Europejskim Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop), Europejską Agencją Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA) oraz z Europejską Fundacją Kształcenia (ETF), jak również – w zakresie walki z przestępczością zorganizowaną i handlem ludźmi – z Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) i Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust).
- (31) Aby nadać wymiar operacyjny działaniom podejmowanym przez istniejące organy zajmujące się kwestiami transgranicznej mobilności pracowników, Agencja powinna przejąć zadania realizowane przez Komitet Techniczny ds. Swobodnego Przepływu Pracowników powołany na mocy rozporządzenia (UE) 492/2011, Komitet Ekspertów ds. Delegowania Pracowników ustanowiony decyzją Komisji 2009/17/WE, w tym wymianę informacji dotyczących współpracy administracyjnej, pomoc w kwestiach dotyczących wdrażania, a także transgranicznego egzekwowania przepisów, oraz europejską platformę na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej ustanowioną decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/344³². Gdy Agencja stanie się w pełni operacyjna, wspomniane organy powinny przestać istnieć; zarząd może jednak podjąć decyzję o utworzeniu grup roboczych lub grup ekspertów.

³² Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/344 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie utworzenia europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 12).

- (32) Agencja nie powinna wkraczać w kompetencje Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego ustanowionej rozporządzeniem (WE) nr 883/2004 („Komisja Administracyjna”) w zakresie, w jakim wykonuje ona zadania regulacyjne związane ze stosowaniem rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz (WE) nr 987/2009; oba organy powinny ściśle współpracować w celu osiągnięcia synergii i uniknięcia powielania działań.
- (33) Komitet Doradczy ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego ustanowiony na mocy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz Komitet Doradczy ds. Swobodnego Przepływu Pracowników ustanowiony na mocy rozporządzenia (UE) nr 492/2011 zapewniają forum na potrzeby konsultacji z partnerami społecznymi i przedstawicielami rządów na szczeblu krajowym. Agencja powinna wносить wkład w prace tych komitetów i może uczestniczyć w ich posiedzeniach.
- (34) Aby ta nowa struktura instytucjonalna znalazła odzwierciedlenie w przepisach, gdy Agencja stanie się w pełni operacyjna, należy zmienić rozporządzenia (WE) nr 883/2004, (UE) nr 492/2011 i (UE) 2016/589 oraz uchylić decyzję (UE) 2016/344.
- (35) Agencja powinna szanować różnorodność krajowych systemów stosunków pracy oraz niezależność partnerów społecznych, jak wyraźnie uznano w TFUE. Udział w działaniach Agencji nie narusza kompetencji, zobowiązań i obowiązków państw członkowskich wynikających m.in. z odpowiednich mających zastosowanie konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), takich jak Konwencja nr 81 dotycząca inspekcji pracy w przemyśle i handlu, ani też uprawnień państw członkowskich do regulowania, mediacji lub monitorowania krajowych stosunków pracy, w szczególności w odniesieniu do wykonywania prawa do rokowań zbiorowych oraz podejmowania działań zbiorowych.

- (36) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie wspieranie swobodnego przepływu pracowników i usług oraz przyczynianie się do zwiększania sprawiedliwości na rynku wewnętrznym, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające w sposób nieskoordynowany, natomiast ze względu na transgraniczny charakter tych działań i potrzebę wzmożonej współpracy między państwami członkowskimi, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (37) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, o której mowa w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Zasady

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się Europejską Agencję ds. Pracy („Agencję”).
2. Agencja zapewnia pomoc państwom członkowskim i Komisji w kwestiach dotyczących transgranicznej mobilności pracowników oraz koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego na terenie Unii.
3. Zakres działalności Agencji powinien obejmować następujące akty unijne:
 - a) dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług³³;
 - b) dyrektywę (UE) 2014/67/UE w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającą rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”)³⁴;

³³ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1).

³⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11).

- c) rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego³⁵ i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, w tym przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71³⁶ i (EWG) nr 574/72³⁷ w zakresie, w jakim są nadal stosowane,³⁸ rozporządzenie (UE) nr 1231/2010³⁹ i rozporządzenie (WE) nr 859/2003 rozszerzające zastosowanie pierwszych dwóch rozporządzeń na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo;
- d) rozporządzenie (UE) nr 492/2011 w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii⁴⁰;

³⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1, zmienione w Dz.U. L 200 z 7.6.2004, s. 1.).

³⁶ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149 z 5.7.1971, s. 2).

³⁷ Rozporządzenie Rady (WE) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74 z 27.3.1972, s. 1).

³⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1).

³⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.U. L 344 z 29.12.2010, s. 1).

⁴⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141 z 27.5.2011, s. 1).

- e) dyrektywę 2014/54/UE w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników⁴¹;
- f) rozporządzenie (UE) 2016/589 w sprawie europejskiej sieci służb zatrudnienia (EURES), dostępu pracowników do usług w zakresie mobilności i dalszej integracji rynków pracy oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 492/2011 i (UE) nr 1296/2013⁴²;
- g) rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85⁴³;
- h) dyrektywę 2006/22/WE w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylającą dyrektywę Rady 88/599/EWG⁴⁴;

⁴¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/54/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników (Dz.U. L 128 z 30.4.2014, s. 8).

⁴² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/589 z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie europejskiej sieci służb zatrudnienia (EURES), dostępu pracowników do usług w zakresie mobilności i dalszej integracji rynków pracy oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 492/2011 i (UE) nr 1296/2013 (Dz.U. L 107 z 22.4.2016, s. 1).

⁴³ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 1).

⁴⁴ Dyrektywa 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylającą dyrektywę Rady 88/599/EWG (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 35).

- i) rozporządzenie (WE) 1071/2009 ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE⁴⁵.
4. Zakres działalności Agencji obejmuje przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące:
- a) usprawniania współpracy między unijnymi i krajowymi zainteresowanymi stronami w przypadku transgranicznych zakłóceń na rynku pracy; oraz
 - b) wspierania współpracy państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej.
5. Niniejsze rozporządzenie nie narusza kompetencji państw członkowskich w zakresie stosowania i egzekwowania aktów prawa Unii wymienionych w ust. 3. Szanuje różnorodność krajowych systemów stosunków pracy oraz niezależność partnerów społecznych, jak określono w TFUE. Pozostaje bez wpływu na prawa i obowiązki osób indywidualnych i pracodawców przyznane przez prawo UE i prawo krajowe, ani na prawa i obowiązki władz krajowych z nich wynikające.

Niniejsze rozporządzenie pozostanie bez uszczerbku dla obowiązujących umów dwustronnych i ustaleń dotyczących współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi, w szczególności tych dotyczących uzgodnionych i wspólnych inspekcji.

Artykuł 2

Cele

Agencja ma przyczyniać się do zapewnienia sprawiedliwej mobilności pracowników na rynku wewnętrznym. W tym celu i zgodnie z zakresem określonym w art. 1 Agencja:

⁴⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 51).

- a) ułatwia obywatelom i pracodawcom uzyskiwanie informacji o ich prawach i obowiązkach oraz dostęp do odpowiednich usług;
- b) wspiera współpracę między państwami członkowskimi w zakresie transgranicznego egzekwowania odnośnych przepisów prawa Unii, w tym poprzez ułatwianie uzgodnionych i wspólnych inspekcji;
- c) prowadzi mediacje w przypadku sporów transgranicznych między państwami członkowskimi;
- d) ułatwia współpracę między odpowiednimi unijnymi i krajowymi zainteresowanymi stronami w celu znalezienia rozwiązania w przypadkach transgranicznych zakłóceń na rynku pracy;
- e) wspiera współpracę państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej.

Artykuł 3

Status prawny

1. Agencja jest organem Unii i ma osobowość prawną.
2. W każdym państwie członkowskim Agencja ma najszerszy zakres zdolności prawnej, jaki można nadać osobie prawnej na mocy prawa danego państwa. Agencja może w szczególności nabywać i zbywać majątek ruchomy i nieruchomości oraz być stroną w postępowaniach sądowych.

Artykuł 4

Siedziba

Siedzibą Agencji jest [x].

Rozdział II

Zadania Agencji

Artykuł 5

Zadania Agencji

Aby osiągnąć powierzone jej cele, Agencja realizuje następujące zadania:

- a) ułatwia osobom indywidualnym i pracodawcom dostęp do informacji o ich prawach i obowiązkach w sytuacjach mobilności transgranicznej pracowników oraz do odpowiednich usług związanych z transgraniczną mobilnością pracowników, zgodnie z art. 6 i 7;
- b) ułatwia współpracę i wymianę informacji między organami krajowymi w celu skutecznego stosowania i egzekwowania odpowiednich przepisów prawa Unii, zgodnie z art. 8;
- c) wspiera uzgodnione i wspólne inspekcje, zgodnie z art. 9 i 10;
- d) przeprowadza analizy i dokonuje oceny ryzyka z zakresu zagadnień dotyczących transgranicznej mobilności pracowników, zgodnie z art. 11;
- e) pomaga państwom członkowskim w budowaniu potencjału w zakresie skutecznego stosowania i egzekwowania odpowiednich przepisów prawa Unii, zgodnie z art. 12;
- ea) (nowa) wspiera państwa członkowskie w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej, zgodnie z art. 12a (nowym);
- f) prowadzi mediacje w przypadku sporów między państwami członkowskimi dotyczących stosowania odpowiednich przepisów prawa Unii, zgodnie z art. 13;
- g) usprawniania współpracę między odpowiednimi zainteresowanymi stronami w przypadku transgranicznych zakłóceń na rynku pracy, zgodnie z art. 14.

Artykuł 6

Informacje dotyczące transgranicznej mobilności pracowników

Agencja zwiększa dostępność i poprawia jakość informacji zapewnianych osobom indywidualnym i pracodawcom na temat przysługujących im praw i obowiązków wynikających z unijnych aktów prawnych wymienionych w art. 1 ust. 3, aby ułatwić mobilność pracowników w całej Unii.

W tym celu Agencja:

- a) wspiera państwa członkowskie w stosowaniu rozporządzenia (UE) nr 589/2016 w sprawie EURES poprzez:
 - (i) ułatwianie osobom indywidualnym i pracodawcom dostępu do informacji na temat ich praw i obowiązków w sytuacjach transgranicznej mobilności siły roboczej, jak również na temat warunków życia i pracy, w tym poprzez odniesienie do krajowych źródeł informacji i działania na rzecz źródeł informacji na szczeblu Unii;
 - (ii) propagowanie możliwości wspierania mobilności pracowników, w tym poprzez niewiążące doradztwo w zakresie dostępu do uczenia się i szkoleń językowych;
- [...]
- d) wspiera państwa członkowskie w wypełnianiu obowiązków w zakresie dostępu do informacji dotyczących swobodnego przepływu pracowników i ich rozpowszechniania, zgodnie z art. 6 dyrektywy 2014/54/UE, oraz informacji dotyczących delegowania pracowników, zgodnie z art. 5 dyrektywy 2014/67/UE, w tym poprzez odniesienie do krajowych źródeł informacji, takich jak jedna oficjalna krajowa strona internetowa;
- e) wspiera starania państw członkowskich na rzecz zwiększenia dokładności, kompletności i przystępności odpowiednich krajowych portali informacyjnych, zgodnie z kryteriami jakości określonymi w rozporządzeniu [Dz.U.: proszę dodać odniesienie do jednolitego portalu cyfrowego – COM(2017)256];
- f) wspiera państwa członkowskie w usprawnianiu działań informacyjnych oraz dobrowolnego świadczenia osobom indywidualnym i pracodawcom usług dotyczących mobilności transgranicznej.

Artykuł 7

Dostęp do usług transgranicznej mobilności pracowników

1. Agencja świadczy na rzecz osób indywidualnych i pracowników usługi mające ułatwiać mobilność pracowników na terenie całej Unii. W tym celu Agencja:
 - a) propaguje rozwój inicjatyw służących wspieraniu mobilności transgranicznej osób indywidualnych, w tym ukierunkowane programy mobilności;
 - b) ułatwia – na potrzeby osób indywidualnych oraz pracodawców – dostęp do transgranicznego dopasowywania ofert zatrudnienia, staży i przygotowania zawodowego, do życiorysów i podań o pracę, za pomocą sieci EURES;
 - c) blisko współpracuje w zorganizowany sposób z innymi unijnymi inicjatywami i sieciami, takimi jak europejska sieć publicznych służb zatrudnienia, Europejska Sieć Przedsiębiorczości, Punkt Koordynacyjny ds. Transgranicznych oraz Komitet Starszych Inspektorów Pracy, w szczególności w celu zidentyfikowania i usunięcia przeszkód dla mobilności pracowników;
 - d) ułatwia współpracę między właściwymi na szczeblu krajowym służbami wyznaczonymi zgodnie z dyrektywą 2014/54/UE do udzielania osobom indywidualnym i przedsiębiorcom informacji, porad i wsparcia w zakresie mobilności transgranicznej, w szczególności poprzez dostarczenie danych kontaktowych na stronie internetowej organów ustanowionych na podstawie art. 4 dyrektywy 2014/54/UE.
2. Agencja zarządza Europejskim Urzędem Koordynacji przy sieci EURES i dopilnowuje, by wypełniał on swoje obowiązki zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE) 2016/589, z wyłączeniem kwestii technicznej eksploatacji i rozbudowy portalu EURES i powiązanych usług informatycznych, którymi nadal będzie zarządzać Komisja. Agencja, za której odpowiedzialność w zakresie określonym art. 23 ust. 4 lit. k) ponosi dyrektor wykonawczy, zapewnia, aby wspomniana działalność była w pełni zgodna z wymogami obowiązujących przepisów o ochronie danych, w tym z wymogiem dotyczącym wyznaczenia inspektora ochrony danych, zgodnie z art. 37.

Artykuł 8

Współpraca i wymiana informacji między państwami członkowskimi

1. Agencja ułatwia współpracę między państwami członkowskimi i wspiera je w skutecznym wywiązywaniu się z obowiązków w zakresie współpracy, m.in. w zakresie wymiany informacji, określonych w przepisach prawa Unii wchodzących w zakres jej kompetencji.

W tym celu Agencja, na wniosek organów krajowych i w celu przyspieszenia takich wymian między nimi, w szczególności:

- a) wspiera organy krajowe w identyfikacji odpowiednich punktów kontaktowych organów krajowych w innych państwach członkowskich;
 - b) ułatwia działania następcze podejmowane w odpowiedzi na nadesłane wnioski i w następstwie wymiany informacji między organami krajowymi, zapewniając wsparcie logistyczne i techniczne, w tym w postaci usług w zakresie tłumaczeń pisemnych i ustnych, oraz za pomocą wymiany wiadomości na temat stanu sprawy;
 - c) promuje najlepsze praktyki oraz dzieli się nimi;
 - d) usprawnia transgraniczne procedury egzekwowania kar i grzywien zgodnie z dyrektywą 2014/67.
- 1a. (nowy) Agencja przedstawia Komisji raz na kwartał sprawozdania dotyczące rozstrzygniętych i nierozstrzygniętych kwestii między państwami członkowskimi i w razie potrzeby przekazuje je do mediacji zgodnie z art. 13.

[...]

3. Agencja wspiera stosowanie elektronicznych narzędzi i procedur wymiany wiadomości między organami krajowymi, w tym stosowanie systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI).

4. Agencja zachęca do stosowania innowacyjnych podejść do skutecznej i efektywnej współpracy transgranicznej oraz bada możliwości korzystania z mechanizmów wymiany elektronicznej między państwami członkowskimi w celu ułatwienia wykrywania nadużyć, składa również sprawozdania Komisji z myślą o dalszym rozwijaniu takich podejść.

Artykuł 9

Wsparcie uzgodnionych i wspólnych inspekcji

1. Na wniosek przynajmniej jednego państwa członkowskiego Agencja wspiera uzgodnione lub wspólne inspekcje w zakresie jej działalności, jak określono w art. 1 ust. 3.

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) uzgodnione inspekcje to inspekcje przeprowadzane przez organy krajowe co najmniej dwóch państw członkowskich jednocześnie w odniesieniu do spraw powiązanych, gdy każdy organ krajowy działa na swoim własnym terytorium;
 - b) wspólne inspekcje to inspekcje przeprowadzane przez krajowy organ państwa członkowskiego na jego terytorium, z udziałem organów krajowych co najmniej jednego innego zainteresowanego państwa członkowskiego.
- 1a. (nowy) Wniosek może złożyć jedno państwo członkowskie lub większa ich liczba. Agencja może również zasugerować organom zainteresowanych państw członkowskich przeprowadzenie uzgodnionej lub wspólnej inspekcji, o ile to państwo wyrazi na nią zgodę.
 2. W przypadku gdy organ państwa członkowskiego zdecyduje się nie uczestniczyć w uzgodnionej lub wspólnej inspekcji, o której mowa w ust. 1, lub też nie przeprowadzać takiej inspekcji, bezzwłocznie informuje Agencję i inne zainteresowane państwa członkowskie na piśmie lub drogą elektroniczną o powodach swojej decyzji.

3. Zorganizowanie uzgodnionej lub wspólnej inspekcji jest uzależnione od uprzedniej zgody wszystkich uczestniczących państw członkowskich wyrażonej za pośrednictwem ich krajowych urzędników łącznikowych zgodnie z art. 33. W przypadku gdy jedno lub więcej państw członkowskich nie wyraża zgody na wzięcie udziału w uzgodnionej lub wspólnej inspekcji, inne organy krajowe przeprowadzają planowaną uzgodnioną lub wspólną inspekcję jedynie w uczestniczących państwach członkowskich. Państwa członkowskie, które nie wyraziły zgody na uczestnictwo w inspekcji, zachowują poufność informacji na temat planowanej inspekcji.

Artykuł 10

Ustalenia dotyczące uzgodnionych i wspólnych inspekcji

1. Umowa o przeprowadzeniu uzgodnionej lub wspólnej inspekcji („umowa w sprawie uzgodnionej inspekcji” lub „umowa w sprawie wspólnej inspekcji”) zawarta między uczestniczącymi państwami członkowskimi i Agencją określa zasady i warunki przeprowadzania takich czynności, w tym – w stosownych przypadkach – wszelkie ustalenia dotyczące uczestnictwa w inspekcji pracowników Agencji. Umowa w sprawie uzgodnionej lub wspólnej inspekcji może zawierać postanowienia, które umożliwiają przeprowadzenie wcześniej ustalonych i zaplanowanych uzgodnionych lub wspólnych inspekcji z krótkim wyprzedzeniem. Agencja opracowuje wzory takich umów.
2. Uzgodnione i wspólne inspekcje przeprowadza się zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich, w których przeprowadzane są inspekcje. Działania w następstwie tych inspekcji przeprowadza się zgodnie z prawem krajowym zainteresowanych państw członkowskich.
3. Agencja zapewnia państwom członkowskim prowadzącym uzgodnione lub wspólne inspekcje wsparcie logistyczne i techniczne, które może obejmować usługi tłumaczenia pisemnego i ustnego.
4. Personel Agencji może uczestniczyć w uzgodnionej lub wspólnej inspekcji za uprzednią zgodą państwa członkowskiego, na terytorium którego jego członkowie będą udzielali wsparcia na potrzeby inspekcji i zgodnie z jego prawem krajowym.

5. Organy krajowe prowadzące uzgodnioną lub wspólną inspekcję składają Agencji sprawozdanie dotyczące jej wyników w odnośnych państwach członkowskich oraz ogólnego przebiegu uzgodnionej lub wspólnej inspekcji, nie później niż sześć miesięcy po jej zakończeniu.
6. Informacje na temat uzgodnionych i wspólnych inspekcji przeprowadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia zamieszcza się w sprawozdaniach kwartalnych przedkładanych Zarządowi. W rocznym sprawozdaniu z działalności Agencji uwzględnia się roczne sprawozdanie z inspekcji, w odniesieniu do których Agencja zapewniła wsparcie.
7. Gdy w toku uzgodnionych lub wspólnych inspekcji lub w toku innych prowadzonych czynności Agencja poweźmie wiadomość o podejrzewanych nieprawidłowościach w stosowaniu aktów prawa Unii wymienionych w art. 1 ust. 3, zgłasza te podejrzewane nieprawidłowości – w stosownych przypadkach – zainteresowanemu państwu członkowskiemu i Komisji.

Artykuł 11

Analizy transgranicznej mobilności pracowników i ocena ryzyka

1. Agencja dokonuje oceny ryzyka i przeprowadza analizy z zakresu zagadnień dotyczących transgranicznych przepływów pracowników, takich jak zakłócenia równowagi na rynku pracy, zagrożenia sektorowe i powtarzające się problemy dotyczące pracowników i pracodawców w odniesieniu do mobilności transgranicznej. W tym celu Agencja wykorzystuje właściwe i aktualne dane statystyczne z istniejących badań, zapewnia komplementarność z działaniami innych unijnych agencji lub służb lub krajowych organów, agencji lub służb, w tym w dziedzinie prognozowania w odniesieniu do umiejętności oraz ochrony zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy, a także korzysta z ich wiedzy eksperckiej. Na wniosek Komisji Agencja może przeprowadzić ukierunkowane pogłębione analizy i badania – w stosownych przypadkach – na podstawie dostępnych właściwych i aktualnych danych w celu zbadania konkretnych kwestii związanych z mobilnością pracowników.

2. Agencja organizuje wzajemne oceny prowadzone wśród państw członkowskich, które wyraziły zgodę na uczestnictwo we wzajemnej ocenie, w celu:
 - a) analizy wszelkich zagadnień, trudności i kwestii szczegółowych, jakie mogą wystąpić w związku z wdrażaniem i praktycznym stosowaniem prawa Unii wchodzącego w zakres kompetencji Agencji, a także z egzekwowaniem jej przepisów w praktyce;
 - b) zwiększenia spójności świadczenia usług na rzecz osób indywidualnych i przedsiębiorstw;
 - c) podnoszenia poziomu wiedzy i wzajemnego zrozumienia w zakresie poszczególnych systemów i praktyk, a także dokonania oceny skuteczności różnych środków z zakresu polityki, w tym środków zapobiegawczych i odstraszających.
3. Agencja wykonuje swoje zadanie dotyczące analizy i oceny ryzyka we współpracy z zainteresowanymi państwami członkowskimi i regularnie informuje o swoich ustaleniach państwa członkowskie i Komisję, określając możliwe sposoby działania w celu usunięcia stwierdzonych uchybień.
4. Do zadań Agencji należy – w stosownych przypadkach – gromadzenie danych statystycznych zebranych i dostarczonych przez państwa członkowskie w obszarach prawa Unii, które wchodzą w zakres jej kompetencji. Agencja dąży przez to do usprawnienia bieżących działań w zakresie gromadzenia danych w tych obszarach, by uniknąć powielania działań związanych z gromadzeniem danych. W stosownych przypadkach stosuje się art. 16. Agencja jest w stałym kontakcie z Komisją (Eurostatem) i w stosownych przypadkach dzieli się wynikami swojej działalności w zakresie gromadzenia danych.

Artykuł 12

Wsparcie na rzecz budowania zdolności

Agencja wspiera państwa członkowskie w budowaniu zdolności, które ma na celu propagowanie spójnego stosowania prawa Unii we wszystkich obszarach wymienionych w art. 1. Agencja podejmuje w szczególności następujące działania:

- a) opracowanie wspólnych niewiążących wytycznych dla państw członkowskich, w tym wytycznych dotyczących inspekcji w przypadkach, w których występuje wymiar transgraniczny, a także wspólnych definicji i wspólnych pojęć, w oparciu o odpowiednie działania na szczeblu krajowym i Unii; wytyczne te powinny zostać opracowane we współpracy z organami krajowymi odpowiedzialnymi za ich stosowanie;
- b) promowanie i wspieranie wzajemnej pomocy, w formie działań partnerskich lub grupowych, a także programów delegowania i wymian pracowników między organami krajowymi;
- c) promowanie wymiany i rozpowszechniania doświadczeń i przykładów dobrych praktyk, w tym przykładów współpracy między właściwymi organami krajowymi;
- d) opracowanie sektorowych i międzysektorowych programów szkoleń i materiałów szkoleniowych, w tym metod e-uczenia się;
- e) propagowanie kampanii podnoszących świadomość, w tym kampanii informacyjnych skierowanych do osób indywidualnych i pracodawców, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw („MŚP”), na temat ich praw i obowiązków oraz dostępnych możliwości. Agencja zapewnia, by treść kampanii podnoszących świadomość była uzupełnieniem innych stosownych kampanii właściwych agencji i służb.

Artykuł 12a (nowy)

Współpraca państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej.

1. Agencja wspiera działania państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej poprzez:
 - a) poprawę współpracy między właściwymi organami i innymi zaangażowanymi podmiotami z państw członkowskich w celu skuteczniejszego i bardziej efektywnego przeciwdziałania różnym formom pracy nierejestrowanej oraz związanej z nią pracy fałszywie zarejestrowanej, w tym pozorowanemu samozatrudnieniu;
 - b) poprawę potencjału różnych właściwych organów i podmiotów państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania transgranicznej pracy nierejestrowanej i przyczynienie się w ten sposób do zapewnienia równych warunków prowadzenia działalności;
 - c) zwiększanie świadomości społecznej w zakresie kwestii związanych z pracą nierejestrowaną oraz pilnej potrzeby podjęcia odpowiednich działań, a także zachęcanie państw członkowskich do wzmożenia wysiłków w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej.
2. Agencja wspiera współpracę między państwami członkowskimi poprzez:
 - a) wymianę najlepszych praktyk i informacji;
 - b) rozwój wiedzy specjalistycznej i analiz, przy czym należy unikać powielania działań;
 - c) wspieranie i ułatwianie stosowania innowacyjnych sposobów prowadzenia efektywnej i wydajnej współpracy transgranicznej, a także oceny doświadczeń;
 - d) przyczynianie się do przekrojowego rozumienia spraw związanych z pracą nierejestrowaną.

Artykuł 13

Mediacja między państwami członkowskimi

1. Agencja może pełnić rolę mediatora w sporach między dwoma lub większą liczbą państw członkowskich w odniesieniu do indywidualnych przypadków zastosowania prawa Unii w dziedzinach objętych art. 1, z wyjątkiem art. 1 ust. 3 lit. c).
- 1a. (nowy) Mediacja służy do pogodzenia rozbieżnych stanowisk państw członkowskich, których dotyczy spór, a jej celem jest przyjęcie niewiążącej opinii. Mediacja prowadzona jest przez państwa członkowskie, których dotyczy spór, i mediatora. W roli doradczej mogą w niej wziąć udział eksperci z państw członkowskich i Komisji.
2. Na wniosek co najmniej jednego państwa członkowskiego zaangażowanego w spór, który nie mógł być rozwiązany w poprzednich bezpośrednich kontaktach i dialogu pomiędzy danymi państwami członkowskimi, Agencja inicjuje procedurę mediacji. Agencja może również zaproponować rozpoczęcie postępowania mediacyjnego między państwami członkowskimi, których dotyczy spór.
- 2a. (nowy) Zarząd przyjmuje regulamin wewnętrzny dotyczący mediacji, w tym ustalenia dotyczące sposobu procedowania, wyznaczenia mediatorów i zaangażowania ekspertów z państw członkowskich i Komisji.

- 2b. (nowy) Udział w postępowaniu mediacyjnym państw członkowskich, których dotyczy spór, jest dobrowolny. Jeżeli państwo członkowskie, którego dotyczy spór, postanowi nie uczestniczyć w postępowaniu mediacyjnym, informuje o tym Agencję i pozostałe państwa członkowskie, których dotyczy spór, na piśmie lub drogą elektroniczną, podając powody swojej decyzji, w terminie określonym przez Zarząd w regulaminie wewnętrznym.
3. Przekazując sprawę do rozstrzygnięcia przez Agencję w postępowaniu mediacyjnym, państwa członkowskie zapewniają anonimizację wszystkich danych osobowych związanych z daną sprawą; Agencja natomiast nie przetwarza danych osobowych osób, których sprawa dotyczy, na żadnym etapie postępowania mediacyjnego.
4. Mediacja przeprowadzona przez Agencję nie jest dopuszczalna w przypadku, gdy w sprawie toczy się postępowanie sądowe na szczeblu krajowym lub unijnym. W przypadku wszczęcia postępowania sądowego w trakcie postępowania mediacyjnego, mediację zawiesza się.
5. W terminie trzech miesięcy od przyjęcia niewiążącej opinii zainteresowane państwa członkowskie informują Agencję o zastosowanych przez siebie środkach wynikających z opinii i mających na celu przeprowadzenie działań następnych lub o powodach ewentualnego niepodjęcia takich działań.
6. Raz do roku Agencja składa Komisji sprawozdanie z wyników mediacji, które przeprowadzono i przypadków, w których do niej nie doszło.

Artykuł 14

Współpraca w przypadku transgranicznych zakłóceń na rynku pracy

1. Na wniosek zainteresowanych państw członkowskich Agencja może ułatwiać współpracę między odpowiednimi unijnymi i krajowymi zainteresowanymi stronami, które chcą brać udział w dialogu dotyczącym zakłóceń na rynku pracy na dużą skalę, dotyczących więcej niż jedno państwo członkowskie, w tym przypadków masowych restrukturyzacji lub relokacji, jak również zamykania przedsiębiorstw, mających wpływ na zatrudnienie lub prowadzących do zwolnień grupowych.
2. Agencja ułatwia wymianę informacji między odpowiednimi zainteresowanymi stronami, takimi jak zaangażowane przedsiębiorstwa, władze krajowe i lokalne, partnerzy społeczni i Komisja oraz informuje o odpowiednim prawodawstwie unijnym i instrumentach finansowych dostępnych w celu złagodzenia skutków takiej sytuacji.

Artykuł 15

Współpraca z innymi agencjami

W stosownych przypadkach Agencja zawiera porozumienia o współpracy z innymi zdecentralizowanymi agencjami unijnymi, aby uniknąć powielania działań oraz wspierać synergię i komplementarność ich prac.

Artykuł 16

Interoperacyjność i wymiana informacji

Agencja koordynuje, rozwija i stosuje ramy interoperacyjności w celu zapewnienia wymiany informacji między państwami członkowskimi, a także między państwami członkowskimi a Agencją. Ramy interoperacyjności opierają się na europejskich ramach interoperacyjności oraz europejskiej referencyjnej architekturze interoperacyjności, o której mowa w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2240⁴⁶.

⁴⁶ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2240 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiająca program na rzecz rozwiązań interoperacyjnych i wspólnych ram dla europejskich administracji publicznych, przedsiębiorstw i obywateli (program ISA²) jako środek modernizacji sektora publicznego (Dz.U. L 318 z 4.12.2015, s. 1).

Rozdział III

Struktura organizacyjna Agencji

Artykuł 17

Struktura administracyjna i kierownicza

1. Strukturę administracyjną i kierowniczą Agencji tworzą:
 - a) Zarząd, który pełni funkcje określone w art. 19;
 - b) dyrektor wykonawczy, który wykonuje obowiązki określone w art. 23;
 - c) Grupa Zainteresowanych Stron, która pełni funkcje określone w art. 24.
2. Agencja może powoływać grupy robocze lub zespoły ekspertów z udziałem przedstawicieli państw członkowskich i Komisji, lub ekspertów zewnętrznych wyłonionych w wyniku procedury selekcji, do wykonywania jej szczególnych zadań lub zadań w konkretnych obszarach polityki, takich jak przeciwdziałanie pracy nierejestrowanej, delegowanie pracowników lub swobodny przepływ pracowników.

Agencja określa regulamin wewnętrzny takich grup roboczych i zespołów po konsultacji z Komisją.

SEKCJA 1

ZARZĄD

Artykuł 18

Skład Zarządu

1. W skład Zarządu wchodzi jeden wyższej rangi przedstawiciel każdego państwa członkowskiego oraz dwóch przedstawicieli Komisji; każdy przedstawiciel ma prawo głosu.
2. Każdy członek Zarządu ma zastępcę. Zastępca reprezentuje członka Zarządu pod jego nieobecność.
3. Członkowie Zarządu reprezentujący swoje państwa członkowskie oraz ich zastępcy mianowani są przez odnośne państwa członkowskie.

Komisja mianuje członków, którzy mają ją reprezentować.

Wszyscy członkowie Zarządu mianowani są ze względu na ich wiedzę w obszarach, o których mowa w art. 1, z uwzględnieniem odpowiednich umiejętności kierowniczych, administracyjnych i budżetowych.

Państwa członkowskie i Komisja dokładają starań, aby ograniczyć rotację swoich przedstawicieli w Zarządzie w celu zapewnienia ciągłości jego prac. Wszystkie strony dążą do osiągnięcia równowagi pod względem liczby mężczyzn i kobiet w składzie Zarządu.

4. Kadencja członków oraz ich zastępców trwa cztery lata. Kadencję tę można przedłużyć.
5. Przedstawiciele państw trzecich, które stosują prawo Unii w obszarach objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, mogą uczestniczyć w posiedzeniach Zarządu jako obserwatorzy.

Artykuł 19

Funkcje Zarządu

1. Zarząd w szczególności:

- a) zapewnia wytyczne strategiczne i sprawuje nadzór nad działalnością Agencji;
- b) przyjmuje, większością dwóch trzecich głosów członków uprawnionych do głosowania, roczny budżet Agencji oraz pełni inne funkcje w odniesieniu do budżetu Agencji na podstawie rozdziału IV;
- c) dokonuje oceny i przyjmuje skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności Agencji, zawierające również przegląd wykonania jej zadań, i przekazuje je przed 1 lipca każdego roku Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu. Skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności jest podawane do wiadomości publicznej;
- d) przyjmuje przepisy finansowe dotyczące Agencji, zgodnie z art. 30;
- e) przyjmuje strategię zwalczania nadużyć finansowych, proporcjonalną do ryzyka nadużyć finansowych, uwzględniając koszty i korzyści środków, które mają zostać wdrożone;
- f) przyjmuje przepisy, których celem jest zapobieganie konfliktom interesów i zarządzanie nimi, w odniesieniu do swoich członków, członków Grupy Zainteresowanych Stron i grup roboczych oraz zespołów Agencji, ustanowionych zgodnie z art. 17 ust. 2., jak również publikuje corocznie na swojej stronie internetowej deklarację o braku konfliktu interesów swoich członków;
- g) na podstawie analizy potrzeb przyjmuje i regularnie aktualizuje plany komunikacji i rozpowszechniania informacji określone w art. 37 ust. 3;
- h) przyjmuje swój regulamin wewnętrzny;
- ha) (nowa) przyjmuje regulamin wewnętrzny dotyczący mediacji zgodnie z art. 13 ust. 2a (nowym);

- i) ustanawia grupy robocze i zespoły zgodnie z art. 17 ust. 2 i przyjmuje ich regulaminy wewnętrzne;
- j) zgodnie z ust. 2 wykonuje – w odniesieniu do pracowników Agencji – uprawnienia powierzone organowi powołującemu na mocy regulaminu pracowniczego oraz uprawnienia powierzone organowi uprawnionemu do zawierania umów o pracę na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników⁴⁷ („uprawnienia organu powołującego”);
- k) przyjmuje przepisy wykonawcze w celu nadania skuteczności regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego;
- l) ustanawia, w stosownych przypadkach, jednostkę audytu wewnętrznego;
- m) mianuje dyrektora wykonawczego oraz w stosownych przypadkach podejmuje decyzje o przedłużeniu jego mandatu lub usunięciu go ze stanowiska zgodnie z art. 32;
- n) powołuje księgowego podlegającego przepisom regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia innych pracowników, który jest całkowicie niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków;
- o) określa procedurę wyboru członków i zastępców członków Grupy Zainteresowanych Stron powołanej zgodnie z art. 24 i mianuje członków tej grupy i ich zastępców;
- p) zapewnia odpowiednie działania następcze w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, jak również uzyskanych w rezultacie dochodzeń przeprowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF);

⁴⁷ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot oraz ustanawiające specjalne środki stosowane tymczasowo wobec urzędników Komisji (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1).

- q) podejmuje wszystkie decyzje dotyczące ustanowienia komitetów wewnętrznych Agencji lub innych organów oraz, w razie potrzeby – ich modyfikacji, biorąc pod uwagę potrzeby w zakresie działań Agencji oraz mając na uwadze należyte zarządzanie finansami;
 - r) zatwierdza projekt jednolitego dokumentu programowego Agencji, o którym mowa w art. 25, przed przedłożeniem go do zaopiniowania przez Komisję;
 - s) przyjmuje, po zasięgnięciu opinii Komisji, jednolity dokument programowy Agencji większością dwóch trzecich głosów członków uprawnionych do głosowania, zgodnie z art. 25;
 - t) (nowa) współpracuje z Komisją Administracyjną ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego, aby wspólnie zsynchronizować działania i unikać wszelkiego ich powielania.
2. Zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego Zarząd przyjmuje decyzję na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia innych pracowników przekazując odpowiednie uprawnienia organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu i określając warunki, zgodnie z którymi możliwe jest zawieszenie przekazania tych uprawnień. Dyrektor wykonawczy jest uprawniony do dalszego przekazania tych uprawnień.
3. Jeżeli wymagają tego wyjątkowe okoliczności, Zarząd może w drodze decyzji zawiesić tymczasowo przekazanie uprawnień organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu i uprawnień dalej przez niego przekazanych oraz wykonywać je samodzielnie lub przekazać je jednemu ze swoich członków lub też pracownikowi innemu niż dyrektor wykonawczy.

Artykuł 20

Przewodniczący Zarządu

1. Zarząd wybiera przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego spośród członków z prawem głosu, dążąc do osiągnięcia równowagi płci. Przewodniczący i zastępca przewodniczącego są wybierani większością dwóch trzecich głosów członków Zarządu z prawem głosu.

W przypadku gdy w pierwszym głosowaniu nie zostanie osiągnięta większość dwóch trzecich głosów, organizuje się drugie głosowanie, w którym przewodniczący i zastępca przewodniczącego wybierani są zwykłą większością głosów członków Zarządu z prawem głosu.

Zastępca przewodniczącego zastępuje z urzędu przewodniczącego w przypadku, gdy nie jest on w stanie wykonywać swoich obowiązków.

2. Kadencja przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego trwa cztery lata. Może ona zostać jednokrotnie odnowiona. W przypadku jednak gdy w dowolnym momencie swojej kadencji stracą oni status członka Zarządu, kadencja ich kończy się automatycznie w tym samym dniu.

Artykuł 21

Posiedzenia Zarządu

1. Posiedzenia Zarządu zwołuje przewodniczący.
2. Dyrektor wykonawczy Agencji bierze udział w obradach bez prawa głosu.
3. Zarząd zbiera się co najmniej dwa razy do roku na posiedzeniach zwyczajnych. Dodatkowo Zarząd zbiera się na wniosek przewodniczącego, na wniosek Komisji lub na wniosek co najmniej jednej trzeciej swoich członków.

4. Przynajmniej raz w roku Zarząd zwołuje posiedzenia z udziałem członków Grupy Zainteresowanych Stron.
5. Zarząd może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę lub organizację, której opinia może mieć znaczenie.
6. Członkowie Zarządu i ich zastępcy mogą korzystać podczas posiedzeń z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego.
7. Agencja zapewnia Zarządowi obsługę sekretariatu.

Artykuł 22

Zasady głosowania Zarządu

1. Z zastrzeżeniem przepisów art. 19 ust. 1 lit. b) i s), art. 20 ust. 1 oraz art. 32 ust. 8 Zarząd podejmuje decyzje większością członków z prawem głosu.
2. Każdy członek z prawem głosu ma jeden głos. W przypadku nieobecności członka z prawem głosu jego zastępca jest uprawniony do wykonywania jego prawa głosu.

[...]

4. Dyrektor wykonawczy bierze udział w obradach, ale nie jest uprawniony do głosowania.
5. Bardziej szczegółowe zasady głosowania, zwłaszcza okoliczności, w których jeden członek Zarządu może występować w imieniu innego członka oraz okoliczności, w jakich stosuje się procedurę głosowania na piśmie, określa regulamin wewnętrzny Zarządu.

SEKCJA 2

DYREKTOR WYKONAWCZY

Artykuł 23

Obowiązki dyrektora wykonawczego

1. Dyrektor wykonawczy zarządza Agencją. Dyrektor wykonawczy odpowiada przed Zarządem.
2. Dyrektor wykonawczy na wezwanie Parlamentu Europejskiego informuje go o wykonywaniu swoich obowiązków. Rada może wezwać dyrektora wykonawczego do poinformowania jej o wykonywaniu powierzonych mu obowiązków.
3. Dyrektor wykonawczy jest przedstawicielem prawnym Agencji.
4. Dyrektor wykonawczy odpowiada za wykonywanie zadań powierzonych Agencji na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności za:
 - a) bieżące zarządzanie Agencją;
 - b) wdrażanie decyzji przyjętych przez Zarząd;
 - c) opracowanie jednolitego dokumentu programowego oraz przedkładanie go Zarządowi do zatwierdzenia;
 - d) wdrożenie jednolitego dokumentu programowego i składanie sprawozdań z jego wykonania Zarządowi;
 - e) przygotowanie projektu skonsolidowanego sprawozdania rocznego z działalności Agencji i przedstawienie go Zarządowi do oceny i przyjęcia;

- f) opracowywanie planu działania w następstwie wniosków z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli i ocen oraz z dochodzeń przeprowadzanych przez OLAF, a także przedstawianie sprawozdań z postępu prac – dwa razy w roku dla Komisji i regularnie dla Zarządu;
 - g) ochronę interesów finansowych Unii poprzez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności, z zastrzeżeniem kompetencji OLAF-u w zakresie prowadzenia dochodzeń, poprzez skuteczne kontrole oraz – w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości – odzyskiwanie nienależycie wydatkowanych kwot, a także w razie potrzeby stosowanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar administracyjnych, w tym kar pieniężnych;
 - h) przygotowanie strategii Agencji w zakresie zwalczania nadużyć finansowych i przedstawienie jej Zarządowi do zatwierdzenia;
 - i) przygotowanie projektu przepisów finansowych dotyczących Agencji i przedstawianie ich Zarządowi;
 - j) przygotowanie projektu preliminarza dochodów i wydatków Agencji oraz wykonanie jej budżetu;
 - k) wdrażanie środków ustanowionych przez Zarząd w celu wykonania obowiązków w zakresie ochrony danych nałożonych na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001.
5. Dyrektor wykonawczy decyduje o tym, czy konieczne jest umieszczenie jednego lub większej liczby pracowników w jednym lub wielu państwach członkowskich. Przed podjęciem decyzji o utworzeniu biura lokalnego dyrektor wykonawczy uzyskuje wcześniejszą zgodę Zarządu i państwa członkowskiego, w którym ma się znaleźć biuro lokalne. W decyzji określa się zakres działań prowadzonych w biurze lokalnym w sposób pozwalający uniknąć niepotrzebnych kosztów i powielania administracyjnych funkcji Agencji. Konieczne może być zawarcie z państwem członkowskim, w którym to lokalne biuro miałoby się znajdować, umowy w sprawie siedziby.

SEKCJA 3

GRUPA ZAINTERESOWANYCH STRON

Artykuł 24

Utworzenie i skład Grupy Zainteresowanych Stron

1. W celu ułatwienia prowadzenia konsultacji z zainteresowanymi stronami oraz korzystania z ich wiedzy fachowej w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem przy Agencji tworzy się Grupę Zainteresowanych Stron pełniącą funkcje doradcze.
2. Grupa Zainteresowanych Stron może w szczególności przedstawiać Zarządowi opinie i doradzać w kwestiach związanych ze stosowaniem i egzekwowaniem prawa Unii w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem.
3. Grupie Zainteresowanych Stron przewodniczy dyrektor wykonawczy. Grupa spotyka się co najmniej dwa razy do roku z inicjatywy dyrektora wykonawczego lub na wniosek Komisji.
4. Grupa Zainteresowanych Stron składa się z sześciu przedstawicieli partnerów społecznych na poziomie Unii, reprezentujących w równym stopniu związki zawodowe i organizacje pracodawców, oraz z dwóch przedstawicieli Komisji.
5. Członkowie Grupy Zainteresowanych Stron są wyznaczani przez odpowiednie organizacje i mianowani przez Zarząd. Zarząd powołuje również zastępców członków grupy na takich samych zasadach jak jej członków; zastępcy automatycznie przejmują obowiązki nieobecnych bądź niedysponowanych członków. Należy zapewnić w najszerszym możliwym zakresie odpowiednią równowagę płci, a także odpowiednią reprezentację MŚP.
6. Agencja zapewnia Grupie Zainteresowanych Stron obsługę sekretariatu. Grupa Zainteresowanych Stron przyjmuje swój regulamin wewnętrzny większością dwóch trzecich głosów swoich członków uprawnionych do głosowania. Regulamin podlega zatwierdzeniu przez Zarząd.
7. Agencja podaje do wiadomości publicznej opinie i porady Grupy Zainteresowanych Stron oraz wyniki prowadzonych konsultacji, z wyjątkiem przypadków, w których wymagane jest zachowanie poufności.

Rozdział IV

Ustanowienie i struktura budżetu Agencji

SEKCJA 1

JEDNOLITY DOKUMENT PROGRAMOWY AGENCJI

Artykuł 25

Programowanie roczne i wieloletnie

1. Każdego roku dyrektor wykonawczy sporządza projekt jednolitego dokumentu programowego zawierający w szczególności założenia programowania wieloletniego i rocznego zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1271/2013⁴⁸ i z uwzględnieniem wytycznych określonych przez Komisję.
2. Do dnia 30 listopada każdego roku Zarząd przyjmuje projekt jednolitego dokumentu programowego, o którym mowa w ust. 1. Dokument ten, wraz z wszelkimi późniejszymi i uaktualnionymi wersjami, Zarząd przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia 31 stycznia kolejnego roku.

Jednolity dokument programowy staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii i w razie potrzeby podlega odpowiednim dostosowaniom.

⁴⁸ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 z dnia 30 września 2013 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012, (Dz.U. L 328 z 7.12.2013, s. 42).

3. Roczny program prac określa szczegółowe cele i oczekiwane wyniki, w tym wskaźniki skuteczności działania. Zawiera on również opis działań, które wymagają finansowania, oraz wskazuje zasoby finansowe i ludzkie przydzielone do każdego działania. Roczny program prac musi być spójny z wieloletnim programem prac, o którym mowa w ust. 4. Jednoznacznie określa on zadania, które zostały dodane, zmienione lub skreślone w stosunku do poprzedniego roku budżetowego. Zarząd dokonuje zmiany przyjętego rocznego programu prac w przypadku przekazania Agencji nowego zadania w zakresie objętym niniejszym rozporządzeniem.

Wszelkie istotne zmiany w rocznym programie prac przyjmuje się w drodze tej samej procedury co pierwotny roczny program prac. Zarząd może przekazać dyrektorowi wykonawczemu uprawnienia do dokonywania w rocznym programie prac zmian innych niż istotne.

4. W wieloletnim programie prac określa się ogólne programowanie strategiczne, w tym cele, oczekiwane rezultaty i wskaźniki skuteczności działania. Należy w nim również wskazać, w odniesieniu do każdego działania, orientacyjne zasoby finansowe i ludzkie uznane za niezbędne do osiągnięcia wyznaczonych celów.

Założenia strategiczne są uaktualniane w miarę potrzeb, w szczególności celem uwzględnienia wyników oceny, o której mowa w art. 41.

Artykuł 26

Ustanowienie budżetu

1. Co roku dyrektor wykonawczy sporządza wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Agencji na następny rok budżetowy, w tym plan zatrudnienia, i przesyła go Zarządowi.
2. Na podstawie wstępnego projektu preliminarza, o którym mowa w ust. 1, Zarząd przyjmuje projekt preliminarza dochodów i wydatków Agencji na następny rok budżetowy.

3. Projekt preliminarza dochodów i wydatków Agencji przesyłany jest Komisji do dnia 31 stycznia każdego roku.
4. Komisja przesyła projekt preliminarza władzy budżetowej wraz z projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.
5. Na podstawie projektu preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii oszacowania, które uważa za niezbędne dla planu zatrudnienia, oraz kwotę wkładu, który ma być ujęty w budżecie ogólnym przedkładanym przez Komisję władzy budżetowej zgodnie z art. 313 i 314 TFUE.
6. Władza budżetowa zatwierdza środki przewidziane na wkład dla Agencji.
7. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia dla Agencji.
8. Zarząd przyjmuje budżet Agencji. Budżet staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii. W razie potrzeby budżet jest odpowiednio dostosowywany.
9. W przypadku projektów budowlanych, które mogą mieć znaczący wpływ na budżet Agencji, zastosowanie mają przepisy rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013.

SEKCJA 2

PRZEDSTAWIANIE, WYKONYWANIE I KONTROLA BUDŻETU AGENCJI

Artykuł 27

Struktura budżetu

1. Preliminarz wszystkich dochodów i wydatków Agencji jest przygotowywany w każdym roku budżetowym odpowiadającym rokowi kalendarzowemu i jest wykazywany w budżecie Agencji.
2. Dochody i wydatki wykazane w budżecie Agencji muszą się równoważyć.
3. Bez uszczerbku dla innych zasobów dochody Agencji obejmują:
 - a) wkład Unii;
 - b) wszelkie dobrowolne wkłady finansowe państw członkowskich;
 - c) wszelkie wkłady państw trzecich uczestniczących w pracach Agencji, zgodnie z art. 43;
 - d) ewentualne finansowanie unijne w formie umów o delegowaniu zadań lub dotacji doraźnych zgodnie z przepisami finansowymi Agencji, o których mowa w art. 30, oraz postanowieniami stosownych instrumentów wspierających politykę Unii;
 - e) należności za publikacje i wszelkie usługi świadczone przez Agencję.
4. Wydatki Agencji obejmują wynagrodzenia pracowników, koszty administracyjne, koszty infrastruktury oraz koszty operacyjne.

Artykuł 28

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor wykonawczy realizuje budżet Agencji.
2. Co roku dyrektor wykonawczy przesyła władzy budżetowej wszystkie informacje istotne z punktu widzenia wyników procedur oceny.

Artykuł 29

Przedstawienie sprawozdania finansowego i absolutorium

1. Do 1 marca następnego roku budżetowego księgowy Agencji przesyła wstępne sprawozdania finansowe księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu.
2. Do 1 marca następnego roku budżetowego księgowy Agencji przekazuje również niezbędne informacje księgowe do celów konsolidacji księgowemu Komisji, w sposób i w formacie przez niego wymaganym.
3. Do 31 marca następnego roku budżetowego Agencja przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu.
4. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego dotyczących wstępnego sprawozdania finansowego Agencji, księgowy Agencji sporządza na własną odpowiedzialność ostateczne sprawozdanie finansowe Agencji. Dyrektor wykonawczy przedkłada ostateczne sprawozdanie finansowe Zarządowi do zaopiniowania.
5. Zarząd wydaje opinię w sprawie ostatecznego sprawozdania finansowego Agencji.

6. Do 1 lipca po zakończeniu każdego roku budżetowego dyrektor wykonawczy przekazuje ostateczne sprawozdanie finansowe, wraz z opinią Zarządu, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.
7. Link do strony internetowej zawierającej ostateczne sprawozdanie finansowe Agencji publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* do 15 listopada następnego roku budżetowego.
8. Dyrektor wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na uwagi przedstawione w sprawozdaniu rocznym Trybunału w terminie do 30 września. Dyrektor wykonawczy przesyła tę odpowiedź również Zarządowi i Komisji.
9. Dyrektor wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego żądanie, wszelkie informacje wymagane do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium na dany rok budżetowy, zgodnie z art. 165 ust. 3 rozporządzenia finansowego.
10. Na zalecenie Rady, stanowiącej większością kwalifikowaną, do 15 maja roku N + 2 Parlament Europejski udziela dyrektorowi wykonawczemu absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy N.

Artykuł 30

Przepisy finansowe

Przepisy finansowe mające zastosowanie do Agencji przyjmuje Zarząd po konsultacji z Komisją. Nie odbiegają one od rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013, chyba że takie odstępstwo jest niezbędne ze względu na szczególne wymogi działalności Agencji i uzyskano uprzednią zgodę Komisji.

Rozdział V

Personel

Artykuł 31

Postanowienia ogólne

Do personelu Agencji mają zastosowanie Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej⁴⁹ oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii w celu nadania skuteczności temu regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia innych pracowników.

Artykuł 32

Dyrektor wykonawczy

1. Dyrektor wykonawczy jest zatrudniony jako pracownik Agencji zatrudniony na czas określony zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników.
2. Zarząd mianuje dyrektora wykonawczego z listy kandydatów zaproponowanej przez Komisję na podstawie otwartej i przejrzystej procedury naboru.
3. Do celów zawarcia umowy w sprawie objęcia stanowiska dyrektora wykonawczego Agencję reprezentuje przewodniczący Zarządu.
4. Kadencja dyrektora wykonawczego trwa pięć lat. Przed upływem tego okresu Zarząd zwraca się do Komisji o przeprowadzenie oceny, w której uwzględnia się wyniki oceny pracy dyrektora wykonawczego oraz przyszłe zadania i wyzwania stojące przed Agencją.
5. Zarząd, uwzględniając ocenę, o której mowa w ust. 4, może przedłużyć kadencję dyrektora wykonawczego jeden raz i na okres nie dłuższy niż pięć lat.

⁴⁹ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

6. Dyrektor wykonawczy, którego kadencję przedłużono, nie może brać udziału w kolejnym postępowaniu rekrutacyjnym na to samo stanowisko pod koniec całego okresu urzędowania.
7. Dyrektor wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie na mocy decyzji Zarządu działającego na wniosek Komisji.
8. Zarząd podejmuje decyzje w sprawie powołania, przedłużenia kadencji lub odwołania ze stanowiska dyrektora wykonawczego większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu.

Artykuł 33

Krajowi urzędnicy łącznikowi

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jednego krajowego oficera łącznikowego na stanowisko eksperta krajowego oddelegowanego do Agencji do pracy w jej siedzibie, zgodnie z art. 34.
2. Krajowi oficerowie łącznikowi przyczyniają się do realizacji zadań Agencji, w tym poprzez ułatwianie współpracy i wymiany informacji, o których mowa w art. 8, a także poprzez wsparcie kontroli określonych w art. 9. Działają również jako krajowe punkty kontaktowe, bezpośrednio odpowiadając na pytania swoich państw członkowskich i dotyczące ich państw członkowskich lub współpracując ze swoimi administracjami krajowymi.
3. Krajowi oficerowie łącznikowi mają prawo żądać informacji od swoich państw członkowskich, jak przewidziano w niniejszym rozporządzeniu, w pełni szanując prawo krajowe swoich państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do ochrony danych i zasad dotyczących poufności.

Artykuł 34

Oddelegowani eksperci krajowi i inni pracownicy

1. Oprócz krajowych oficerów łącznikowych Agencja może korzystać we wszystkich obszarach swojej działalności z usług innych oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych pracowników niezatrudnionych przez Agencję.
2. Zarząd przyjmuje niezbędne środki wykonawcze dotyczące oddelegowanych ekspertów krajowych, w tym krajowych oficerów łącznikowych.

Rozdział VI

Postanowienia ogólne i końcowe

Artykuł 35

Przywileje i immunitety

Do Agencji i jej pracowników stosuje się Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

Artykuł 36

System językowy

1. Do Agencji mają zastosowanie przepisy określone w rozporządzeniu Rady nr 1⁵⁰.
2. Usługi tłumaczeniowe na potrzeby działalności Agencji zapewnia Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

Artykuł 37

Przejrzystość, ochrona danych osobowych i komunikacja

1. W odniesieniu do dokumentów pozostających w posiadaniu Agencji stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001. W terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego posiedzenia Zarząd przyjmuje szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
2. Zarząd ustanawia środki mające na celu wykonanie obowiązków określonych w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001, zwłaszcza tych dotyczących mianowania inspektora ochrony danych Agencji oraz legalności przetwarzania danych, bezpieczeństwa operacji przetwarzania, dostarczania informacji oraz praw osób, których dane dotyczą.

⁵⁰ Rozporządzenie nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385).

3. Agencja może z własnej inicjatywy uczestniczyć w działaniach komunikacyjnych w obszarze wchodzącym w zakres jej kompetencji. Przydział zasobów na działania komunikacyjne nie może mieć niekorzystnego wpływu na skuteczne wykonywanie zadań, o których mowa w art. 5. Działania komunikacyjne są wykonywane zgodnie z przyjętymi przez Zarząd właściwymi planami komunikacji i rozpowszechniania informacji.

Artykuł 38

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. Aby ułatwić zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji i wszelkich innych nielegalnych działań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 883/2013, w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym Agencja rozpocznie działalność operacyjną, przystępuje ona do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez OLAF i przyjmuje odpowiednie przepisy obowiązujące wszystkich pracowników Agencji, wykorzystując szablon zawarty w załączniku do tego porozumienia.
2. Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do audytu, na podstawie dokumentów oraz kontroli na miejscu, wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali od Agencji unijne środki finansowe.
3. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, w celu ustalenia, czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne działanie niezgodne z prawem, wpływające na interesy finansowe Unii w związku z dotacją lub zamówieniem finansowanym przez Agencję, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 i rozporządzeniu (Euratom, WE) nr 2185/96.
4. Nie naruszając przepisów ust. 1, 2 i 3, w zawieranych przez Agencję umowach o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, udzielanych przez nią zamówieniach, zawieranych umowach o udzielenie dotacji i przyjmowanych decyzjach o udzieleniu dotacji zamieszcza się postanowienia wyraźnie upoważniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich kontroli i dochodzeń zgodnie z ich odpowiednimi uprawnieniami.

Artykuł 39

Przepisy bezpieczeństwa w zakresie ochrony informacji niejawnych oraz szczególnie chronionych informacji jawnych

Agencja przyjmuje własne przepisy bezpieczeństwa równoważne z przepisami bezpieczeństwa Komisji dotyczącymi ochrony informacji niejawnych UE (EUCI) oraz z przepisami dotyczącymi szczególnie chronionych informacji jawnych, m.in. przepisami dotyczącymi wymiany, przetwarzania i przechowywania tego rodzaju informacji, zgodnie z decyzjami Komisji (UE, Euratom) 2015/443⁵¹ i 2015/444⁵².

Artykuł 40

Odpowiedzialność

1. Odpowiedzialność umowną Agencji regulują przepisy mające zastosowanie do danej umowy.
2. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do wydawania wyroków na podstawie wszelkich klauzul arbitrażowych zamieszczonych w umowach zawartych przez Agencję.
3. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Agencja naprawia szkodę wyrządzoną przez jej jednostki lub pracowników przy wykonywaniu ich obowiązków zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla ustawodawstw państw członkowskich.
4. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3.
5. Odpowiedzialność osobistą personelu wobec Agencji regulują właściwe przepisy określone w regulaminie pracowniczym lub warunkach zatrudnienia.

⁵¹ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

⁵² Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).

Artykuł 41

Ocena

1. Nie później niż po upływie pięciu lat od daty, o której mowa w art. 51, a następnie co pięć lat Komisja przeprowadza ocenę wyników pracy Agencji w odniesieniu do jej celów, mandatu i zadań. W ocenie uwzględnia się w szczególności doświadczenia zdobyte w toku postępowania mediacyjnego zgodnie z art. 13 przy uwzględnieniu procedury pojednawczej stosowanej przez Komisję Administracyjną ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego. Obejmuje ona również ewentualną potrzebę zmiany mandatu Agencji oraz skutki finansowe takiej zmiany, w tym w świetle usprawnienia działań i wypracowania synergii z agencjami działającymi w obszarze zatrudnienia i polityki społecznej.
2. Jeśli Komisja uzna, że dalsze działanie Agencji w odniesieniu do powierzonych jej celów, mandatu i zadań nie jest uzasadnione, może wnioskować o odpowiednią zmianę lub uchylenie niniejszego rozporządzenia.
3. Komisja zdaje sprawozdanie z wyników oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Zarządowi. Wyniki oceny podawane są do wiadomości publicznej.

Artykuł 42

Dochodzenia administracyjne

Działania Agencji mogą być przedmiotem dochodzeń prowadzonych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z art. 228 TFUE.

Artykuł 43

Współpraca z państwami trzecimi

1. Na tyle, na ile jest to niezbędne dla osiągnięcia celów określonych w niniejszym rozporządzeniu, bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji państw członkowskich i instytucji Unii Europejskiej, Agencja może współpracować z krajowymi organami państw trzecich lub organizacjami międzynarodowymi, wobec których stosuje się odpowiednie prawo Unii dotyczące mobilności pracowników i koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

W tym celu, pod warunkiem uzyskania uprzedniej zgody Komisji, Agencja może poczynić ustalenia robocze z organami państw trzecich. Ustalenia te nie mogą powodować powstania zobowiązań prawnych dla Unii ani jej państw członkowskich.

2. Agencja jest otwarta na udział państw trzecich, które zawarły w tym celu odpowiednie umowy z Unią.

Na mocy odpowiednich porozumień, o których mowa w akapicie pierwszym, dokonuje się ustaleń określających w szczególności charakter, zakres i sposób uczestniczenia danych państw trzecich w pracach Agencji, w tym ustaleń dotyczących udziału w inicjatywach podejmowanych przez Agencję, wkładów finansowych oraz personelu. W odniesieniu do kwestii kadrowych ustalenia te są w każdym przypadku zgodne z regulaminem pracowniczym. Mogą one również przewidywać uczestnictwo tych państw, w charakterze obserwatora, w pracach Zarządu.

3. Poprzez zawarcie odpowiednich ustaleń roboczych z dyrektorem wykonawczym Agencji Komisja zapewnia, aby Agencja działała w obrębie swojego mandatu i istniejących ram instytucjonalnych.

Artykuł 44

Umowa w sprawie siedziby i warunki działania

1. Niezbędne ustalenia dotyczące pomieszczeń, które mają zostać udostępnione Agencji w przyjmującym państwie członkowskim, wraz ze szczegółowymi przepisami mającymi zastosowanie w przyjmującym państwie członkowskim do dyrektora wykonawczego, członków Zarządu, pracowników Agencji i członków ich rodzin określa się w umowie w sprawie siedziby między Agencją a państwem członkowskim, w którym siedziba ta została zlokalizowana, zawartej po uzyskaniu zgody Zarządu i nie później niż dwa lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.
2. Państwo członkowskie przyjmujące Agencję oferuje najlepsze możliwe warunki zapewniające skuteczne funkcjonowanie Agencji, w tym wielojęzyczną edukację o charakterze europejskim i odpowiednie połączenia transportowe.

Artykuł 45

Rozpoczęcie działalności Agencji

1. Agencja staje się w pełni operacyjna najpóźniej dwa lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. W porozumieniu z Komisją Zarząd może określić wcześniejszą datę osiągnięcia przez Agencję pełnej operacyjności, pod warunkiem że Agencja ma zdolności operacyjne wystarczające do wykonywania własnego budżetu.
2. Komisja jest odpowiedzialna za ustanowienie i początkowe funkcjonowanie Agencji do czasu uzyskania przez nią pełnej operacyjności. W tym celu:
 - a) do chwili objęcia obowiązków przez dyrektora wykonawczego po jego mianowaniu przez Zarząd zgodnie z art. 32 Komisja może wyznaczyć urzędnika Komisji do działania w charakterze tymczasowego dyrektora wykonawczego i wykonywania obowiązków wyznaczonych dyrektorowi wykonawczemu;

- b) w drodze odstępstwa od art. 19 ust. 1 lit. j) i do chwili przyjęcia decyzji, o której mowa w art. 19 ust. 2, tymczasowy dyrektor wykonawczy wykonuje uprawnienie organu powołującego;
- c) Komisja może udzielić Agencji pomocy, w szczególności poprzez oddelegowanie urzędników Komisji do prowadzenia działań Agencji pod kierownictwem tymczasowego dyrektora wykonawczego lub dyrektora wykonawczego;
- d) tymczasowy dyrektor wykonawczy może zatwierdzać wszelkie płatności w ramach środków zapisanych w budżecie Agencji po uzyskaniu zgody Zarządu i zawierać umowy, w tym umowy o pracę, po przyjęciu planu zatrudnienia Agencji.

Artykuł 46

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004

W rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 wprowadza się następujące zmiany:

- (1) w art. 1 dodaje się lit. na) w brzmieniu:

„na) określenie »Europejska Agencja ds. Pracy« oznacza organ ustanowiony na mocy [rozporządzenia ustanawiającego Agencję], o którym mowa w art. 74a;”;

[...]

- (4) po art. 74 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 74a

Europejska Agencja ds. Pracy

Bez uszczerbku dla zadań i działalności Komisji Administracyjnej Europejska Agencja ds. Pracy wspiera stosowanie niniejszego rozporządzenia zgodnie z jej zadaniami określonymi w [*rozporządzeniu ustanawiającym Agencję*]. Komisja Administracyjna współpracuje z Europejską Agencją ds. Pracy, aby wspólnie zsynchronizować działania i unikać wszelkiego ich powielania.

[...]

Artykuł 48

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 492/2011

W rozporządzeniu (UE) nr 492/2011 wprowadza się następujące zmiany:

- (1) w art. 26 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Europejska Agencja ds. Pracy, utworzona [*rozporządzeniem ustanawiającym Europejską Agencję ds. Pracy*], bierze udział w posiedzeniach Komitetu Doradczego w charakterze obserwatora, zapewniając w stosownych przypadkach wkład techniczny i wiedzę fachową.”;

- (2) skreśla się art. 29–34 ze skutkiem od dnia, w którym Agencja stanie się w pełni operacyjna zgodnie z art. 45 ust. 1;

- (3) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 35

Regulamin Komitetu Doradczego, który wszedł w życie w dniu 8 listopada 1968 r., pozostaje w mocy.”;

- (4) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 39

Wydatki administracyjne Komitetu Doradczego są uwzględnione w budżecie ogólnym Unii Europejskiej w sekcji dotyczącej Komisji.”.

Artykuł 49

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2016/589

W rozporządzeniu (UE) 2016/589 wprowadza się następujące zmiany:

- (1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

organizacji sieci EURES między Komisją, Europejską Agencją ds. Pracy i państwami członkowskimi;”;

- b) lit. b) otrzymuje brzmienie:

współpracy między Komisją, Europejską Agencją ds. Pracy i państwami członkowskimi w zakresie wymiany odpowiednich dostępnych danych dotyczących ofert zatrudnienia, wniosków o zatrudnienie i życiorysów;”;

- c) lit. f) otrzymuje brzmienie:

propagowania sieci EURES na poziomie unijnym poprzez skuteczne działania komunikacyjne podejmowane przez Komisję, Europejską Agencję ds. Pracy i państwa członkowskie.”;

- (2) w art. 3 dodaje się punkt w brzmieniu:

„(8) »Europejska Agencja ds. Pracy« oznacza organ utworzony na podstawie [rozporządzenia ustanawiającego Europejską Agencję ds. Pracy].”;

(3) art. 4 ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Sposoby jej zapewnienia określają – w odniesieniu do ich odpowiednich obowiązków – Komisja, Europejska Agencja ds. Pracy oraz członkowie i partnerzy EURES.”;

(4) art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

Europejski Urząd Koordynacji, który ustanawia się w ramach Europejskiej Agencji ds. Pracy i który jest odpowiedzialny za udzielanie sieci EURES pomocy w realizacji jej działań;”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

Komisja.”;

(5) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Europejski Urząd Koordynacji pomaga sieci EURES w realizacji jej działalności, w szczególności poprzez rozwijanie i prowadzenie, w bliskiej współpracy z krajowymi urzędami koordynacji oraz Komisją, następujących działań:”;

(ii) lit. a) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

jako właściciel systemu portalu EURES i związanych z tym usług informatycznych, określenie potrzeb użytkowników oraz wymogów biznesowych, które mają być przekazane Komisji na potrzeby funkcjonowania i rozwoju portalu, w tym systemów i procedur wymiany informacji na temat ofert zatrudnienia, wniosków o zatrudnienie, życiorysów i dokumentów uzupełniających, oraz innych informacji, we współpracy z innymi odpowiednimi unijnymi służbami lub sieciami zajmującymi się świadczeniem usług informacyjnych i doradczych, oraz inicjatywami;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Europejskim Urzędem Koordynacji zarządza Europejska Agencja ds. Pracy. Europejski Urząd Koordynacji nawiązuje regularny dialog z przedstawicielami partnerów społecznych na poziomie unijnym.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Europejski Urząd Koordynacji – w porozumieniu z grupą koordynacyjną, o której mowa w art. 14 oraz Komisją – sporządza swoje wieloletnie programy prac.”;

(6) art. 9 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

współpracę z Komisją, Europejską Agencją ds. Pracy i państwami członkowskimi w zakresie kojarzenia ofert zatrudnienia i wniosków o zatrudnienie oraz ich równoważenia w ramach określonych w rozdziale III;”;

(7) art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W skład grupy koordynacyjnej wchodzi przedstawiciele na odpowiednim szczeblu Europejskiego Urzędu Koordynacji, Komisji i krajowych urzędów koordynacji.”;

(8) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

Wymiana informacji na temat przepływów i wzorców

Komisja i państwa członkowskie monitorują i podają do publicznej wiadomości przepływy i wzorce mobilności pracowników w Unii na podstawie sprawozdań Europejskiej Agencji ds. Pracy, z wykorzystaniem danych statystycznych Eurostatu i dostępnych danych krajowych.”.

Artykuł 50

Uchylenie

Decyzja (UE) 2016/344 traci moc w dniu, w którym Agencja stanie się w pełni operacyjna zgodnie z art. 45 ust. 1.

Odesłania do decyzji (UE) 2016/344 odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 51

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący
